

THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF

H. Danhof

H. Hoeksema

G. M. Ophoff

B. J. Danhof

G. Van Beek

REFORMED MONTHLY

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE
PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscriptions should be addressed to G. Vos, 707 Thomas St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 524 Eastern Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. I, No. 6

MARCH, 1925

Subscription Price \$1.50

MEDITATION

GRACE TO THE HUMBLE

For God resisteth the proud and giveth grace to the humble. —I Peter V:5b.

In the wild mountain regions mighty giants of granite proudly rise heavenward, peak upon peak, contesting as it were with one-another for superiority, striving to attain the most exalted position, whence they may display their proud forms in the thin and clear atmosphere to the far distant world around.

And down in the valley grows the lowly lily, well-nigh hidden in oblivion, humbly retreating with its pure beauty from the world's admiring gazes in the still recesses of the ravine

Yet, the most arrogant mountain-peaks, though rising high into the deep blue canopy of the heavens, to meet as it were the golden flood of the sun, receive none of its benevolent warmth. And though with their rocky heads they pierce the soft cloud-blanket they fail to profit of its gentle showers. In the brightest sunlight they stand frigid and bare, clothed in eternal ice and snow.

Down the icy slopes glides the golden sunbeam, descending and searching till it creeps into the fragrant bosom of the humble lily below, to brighten its beauty in the recess of the valley. And the gentle rain, passing the hard arrogancy of the rocky giants, descends till it can lavish all its blessing upon the lowly flower, clothing it with a beauty such as Solomon never possessed

A silent nature-picture this of the deep spiritual reality expressed in the text above.

For men rise and exalt themselves, like those rocky peaks in arrogant conceit till they claim to be as God and disclaim any God above them. And other men hide in the deep valley of humble contrition and repentance, in their self-abasement before God not daring to raise their eyes to heaven. But none of the benevolent influence of God's grace, none of the blissful communion of His friendship is experienced by the former; and all the sweetness of His loving kindness is lavished upon the latter. For God resisteth the proud and He giveth grace to the humble

Grace is always particular.

It does not embrace and bless the wicked and the righteous, the proud and the lowly, the evil and the good alike. These it embraces and enriches; those it resisteth and passeth by. For God is not common to both. And He is the sole Fountain of all grace. Apart from His communion there is no grace. And in the blessed embrace of that sweetest communion there are only the humble. Whatever is proud and haughty, lofty and exalted cannot dwell in the presence, cannot taste the communion of the Most High. These He resists, and He giveth grace to the lowly.

Grace is never common . . .

How utterly detestable is pride!

For who is great beside God? Or where is the creature that can pretend to be anything or to possess anything apart from God?

God alone is great, infinitely, inexpressibly, incomprehensibly great. His Name alone is exalted above all. Combine all the greatness of power and authority, of wisdom and ingenuity, of beauty and glory of all the world, in all ages, of men below and the angels above, and you have not begun to approach the measure of His greatness Whose name is Wonderful. Nay, all comparison is utterly impossible and the attempt to compare blasphemous. For whatever there is of power and authority, of human or angelic glory and beauty in all the wide creation, it is all of Him and none of us. Beside Him there is no God. All things are of Him and through Him and to Him. If He withdraws, men's glory and beauty utterly vanishes, his greatness collapses. God alone is great and there is none great beside Him!

And how infinitesimally small are we! Compared with Him not even a drop of the bucket or a dust of the balance. Deemed as nothing are we. Without Him we have no being, constantly we exist only in Him. Without Him we cannot move, continually we move only through Him. How utterly foolish, then, is self-exaltation before Him. Has the clay a claim of glory because of the beauty of the vessel formed by the potter? Less than clay in comparison with the potter are we before God. Shall the mirror claim for itself the beauty of the

image it only reflects? Much less is it becoming for the creature to boast before the Highest of a beauty or glory or power that is not its own.

How deeply contemptible, then, is self-exaltation in the eyes of Him Who alone is great and the sole Fount of all greatness.

God resists the proud. God and the self-conceited creature cannot dwell in harmony. All that is high and lofty must be abased and brought low before Him. The arrogant creature cannot live in His presence, cannot dwell in His tent, cannot taste His communion, cannot receive grace from Him. He resists, He repels them to the utmost. He meets them with His holy wrath. He brings the wicked low.

Even to outer darkness and lowest hell!

But are we not all so detestably haughty by nature?

We are. And there is not one exception, no not one. Humility in the true sense is the virtue of no natural man.

Man may have a vain show of humility and lowliness of heart and mind. There is much of this in the modern world. They tell us: Christianity is service! They assure us: Christ, the Servant of all, is our Example, and following Him we must serve one-another. And the modern man loves to go about in slave's garb, equipped with dish and towel to wash the soiled and weary feet of his fellow-men.

Yet, the heart of the natural man is not clothed with humility before God. It assumed a certain attitude in Paradise when it inclined to listen to the lie of the Tempter: Ye shall be as God! It is the attitude of self-exaltation and enmity. In that same attitude the natural heart still stands. It is not possessed of humility but filled with horrible pride before the eyes of Him Who judges righteously.

Ah, it is comparatively easy to put on a cloak of humility for a time. Men even take pride in doffing voluntarily the master's attire and donning the slave's garb. But these same natural men, walking about in the world with a vain show of humility, a cloak of lowliness which becomes the object of their very pride, ready to offer their service to mankind and to wash the feet of all, would never acknowledge that they are in need of a foot-wash by the Master, would never confess to the filth and corruption of their own heart, and humbly bowing before the throne of grace in penitence and contrition earnestly desire to be washed in the blood of the Lamb of God!

There is not one lowly, no not one . . .

Yet, though proud in ourselves, we are lowly in Christ.

For humility itself is the gift of God to His people. It is His gift to them in Christ Jesus. He is the lowly Servant of Jehovah in a pre-eminent, unique sense of the word. The form of a servant He assumed though he esteemed it no robbery to be God's equal. And in the form of a servant He humbled Himself, becoming obedient to the Father in all things even unto the accursed

death of the cross. And God's people are in Him. They are given to Him from before the foundation of the world. They are reckoned in Him according to the counsel of the Eternal. Unfathomable, everlasting grace made them one with Him. His humility is theirs, a free gift to them from God. And though in themselves they are not lowly but filled with arrogant pride and sinful conceit, yet, reckoned in Him they are the humble and the lowly, that may dwell in the tent of the Holy One and taste His grace.

Neither is this all.

God's people are not only reckoned in the humble Servant of Jehovah as their Head and Redeemer, but they are also made partakers of the Spirit of their Lord. His lowliness is not only imputed unto them, they are made recipients of it. The Spirit of Christ enters into their hearts and minds to dwell there. And what a radical change that Spirit brings about in that proud domain of the human heart. He breaks to shivers all that is hard; He brings low all that is lofty; He abases all that is high; He humbles all that is arrogant. Never a heart so hard but He softens it to repentance; never a mind so darkened but He enlightens it unto the acknowledgement of sin; never a will so stubborn but He subjects it into contrition. He labors irresistibly in that dark and haughty domain of our natural heart until every throne of self, of sin, of the devil is cast down into the dust.

And He is not satisfied until from that erstwhile proud and impenitent heart the cry is wrung: "God, be merciful unto me, a sinner!"

In Christ Jesus the child of God receives the grace of humility.

Saved we are by grace.

And this grace is given to the humble.

And this humility is not of us.

It is the gift of God!

How wondrous are the ways of God!

Always His work is thus that there remains nothing for us to boast.

For it is only because of His everlasting grace that ever we are humble. And we receive His unfathomable grace because only to the humble He is gracious . . .

And how sweet is that grace to the humble!

How precious is that grace when with cords of love unbreakable they are drawn toward the accursed tree of their blessed Redeemer and they receive what is to their contrite hearts the sweetest of all comforts, that they have received double for all their sin and that their iniquity is pardoned! What inexpressible thrills of delight and incomparable sensations of joy pass through their weary souls, when while kneeling at the bleeding feet of the blessed lamb of God, they are clothed with the garments of righteousness, garbed in which they may dwell in God's house all their days to see the beauty of the Lord and to inquire in His temple!

How blessed when the Comforter, the Spirit of the

lowly Jesus, takes up His abode in their hearts forever, dwelling in them, assuring them of their deliverance from the law of sin and death, liberating them, cleansing them, drawing tight the bond of God's covenant-love and evermore spreading abroad in their hearts that love of God which is always first and to the which they are taught to respond with a blessed "Abba, Father!"

How sweet is the new hope that is quickened in their hearts by this very grace! For they know that they may dwell in the house of God forever. And though on this side of the grave there is much that separates, much that interferes with this blessed communion of God's dwelling-place, they know, that when this earthly house of this tabernacle is dissolved they shall have a house not made with hands, eternal in the heavens. They shall move to their heavenly abode in the company of all the redeemed that have gone before and of all the holy angels. They know by grace, that when the last trumpet shall sound and time shall be no more, when the dead in Christ shall rise and the roll is called up yonder, that then they shall be satisfied with His likeness. Everlastingly clothed with most beauteous grace, with spotless purity, with imperishable glory in body and soul, and having received the image of the heavenly instead of the image of the earthy, they shall see Him face to face, know Him as they are known, and walking in the light enjoy His divine covenant-friendship in perfection forevermore!

How precious! Yea, truly, His loving kindness is better than life, His grace is more than meat!

And it is all of Him. Unto all eternity it will be our grateful confession: None of self and all of Thee!

How wondrous are His ways!

Grace to the humble . . .

And humility is not of us, it is the gift of God . . .

His alone is the glory forever!

H. H.

WERKEN VAN DEN HEILIGEN GEEST

Die Geest overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel;

Die Geest leidt in alle waarheid;

Die Geest getuigt van den Zaligmaker;

Die Geest leert in Jezus Christus gelooven;

Die Geest doet Jezus Christus den Heere noemen;

Die Geest bidt in de geloovigen met verzuchtingen;

Die Geest leert hen God hun Vader noemen;

Die Geest getuigt dat zij kinderen Gods zijn;

Die Geest doet hen zelfs de diepten Gods bepeinen;

Die Geest blijft eeuwig bij de gemeente;

Die Geest verduistert en verlicht; — doorwondt en geneest; — breekt af en bouwt op; — vernedert en verhoogt; — bedroeft en vertroost; — veroordeelt en spreekt vrij; — doodt en maakt levend; — werpt ter helle en zet in den hemel.

C. Jesse, Godsdienst Onderwijs, Derde Druk, pp. 340. 341.

DE EENHEID DES MENSCHEN

De HEERE, onze God, is een ééinig HEERE. Dewijl Hij God is. En omdat er geen God is, behalve God. Hij alleen is God. Hij is in al de volheid zijner Godheid absoluut de Onafhankelijke. Hij heeft den wortel van zijn bestaan in Zichzelven. Geen stoot van buitenaf zet zijn leven in beweging, niemand schonk Hem zijn vermogen of bekleedde Hem met macht, buiten zijn eigen wezen om, is er niets, dat Hem bepaalt of perken stelt. Ook wordt God niet, maar Hij is. Hij doorloopt geen proces van ontwikkeling door opname en assimilatie van buiten Hem liggende elementen en naar een vooruitbesteld plan. Voor Hem bestaat behoefte noch noodwendigheid. Hij bezit het volmaakte leven in Zichzelven. Geen enkele relatie heft zijne absoluutheid op. Daarom blijft Hij Zichzelven ook immers gelijk; er is bij Hem geene verandering, noch schaduw van omkeering. Ook de schepping maakt daarop geen inbreuk. Zoowel ná als vóór de schepping is de eeuwige God in Zichzelven de Onveranderlijke, Vollevende en Volzalige. De schepping is Gods kunstgewrocht, vrucht van zijn willen; doch zij vormt geen bestanddeel van zijn wezen. God komt niet pantheïstisch in zijn eigen werk tot bewustzijn en ontwikkeling. De schepping verrijkt noch verzwakt Hem, evenmin stelt zij Hem paal of perk. Essentieel staat Hij immer boven haar. Hij heeft alle dingen gewrocht om Zijns Zelfs wil. Daarom heeft de schepping dan ook geen eigen bestaan boven, tegenover, nevens, of zelfs onder God; maar slechts in en door en tot God. God is ook in betrekking tot zijne schepping één; Hij is ook *in* zijne schepping één. Ook betreffende haar bestaat Gods raad, en doet Hij al zijn welbehagen. En als Hij werkt, keert niemand het. Als Hij "in den beginne" aan de wereld van zijne idee, voorstelling en gedachte historisch bestaan geeft, dan wordt tevens door die onmiddellijke daad van Gods willen aanvankelijk uitvoering gegeven aan zijn onveranderlijk eeuwig besluit over al wat in den tijd zal zijn en geschieden. En daaraan verandert ook de val des menschen niets. Het is zelfs zeer bijzonder juist in het plan der verlossing, dat God Zich openbaart, gelijk Hij waarlijk is, namelijk: als één, absoluut ééinig, volstrekt zonder gelijke, alles en allen beheerschend, ook 's menschen vrijen wil, en in Zichzelven volmaakt en eeuwig beminnelijk, ook voor het creatuur, en om Zijns Zelfs wil; zoodat Hij niet slechts feitelijk in allen alles is, maar zulks tevens is naar de allerinnigste begeerte van de teederste liefde van dankbare bewondering, aanbidding en toewijding der herborene schepping in Christus Jezus, den Middelaar Gods en der menschen.

Gelijk God, zóó is de mensch niet één. De mensch heeft het leven niet in zichzelven. Hij is niet zelfgenoegzaam, onafhankelijk, eeuwig, onveranderlijk, eenvoudig, en eene bronader alles goeds; doch vlak omgekeerd: de mensch bezit geheel geen eigen zelfstandig bestaan. Hij is geen God, ook geen half-god, maar schepsel, bloot schepsel. Hij is de vrucht van Gods willen. Dus is hij 't eigendom des HEEREN. De Almachtige doet met hem naar Zijn welgevallen. De wet Gods is zijn richt-

snoer en levensregel. Daarom moet hij ter zaligheid vervuld worden met de kennis van 's Heeren wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand. Den Waarachtige te kennen is voor hem het eeuwige leven. Alleen in de betrachtting van Gods liefdewet vindt zijn harte rust. Slechts als de Drieënige door de werkingen Zijns Geestes alles wordt in hem, en hij volmaakt is in de liefde Gods, bereikt de mensch zijne bestemming en smaakt hij volkomene zaligheid. Daarom mag de mensch niet staan naar eene eigene zelfstandige egoïstische éénheid van zichzelf; maar God moet één zijn in hem. De mensch, die uit en door God is, besta, leve en werke, ook zijnerzijds, voor en tot God.

Dat moet den mensch rusteloos worden voorgehouden. Het mag niet worden geduld, dat de zondaar, in zijn Godsbesef innerlijk verzwakt zijnde, in trotsche dwaasheid zou zeggen: "Er is geen God!" of ook: "Ik ben een God!" En alle waan, dat een afgod iets is in de wereld, moet hem worden ontnomen. Steeds moet worden verkondigd, dat er geen God is, behalve God, en dat er derhalve ook niet bestaat een noodlot, eene zelfstandige natuurwet, een heidensch accident, fortuin, kans, avontuur, of iets dergelijks, of ook: eene zelfstandige booze macht, of willekeur en absolute onafhankelijke zelfbepaling bij eenig schepsel. De zonde moet worden tegengestaan in al de onderscheidene vormen van Godloochening, veelgodendom, algodendom, stofvergoding, zelfaanbidding, duivelendienst, tooverij, waarzeggerij, theosophie, spiritisme, ijdele filosofie, de verheerlijking van de volkssouvereiniteit als beginsel van staatsgezag, van de kunst, de oefening des lichaams, de genotzucht, het spel, den twijfel, de wanhoop, enz. Immers, het eerste van al de geboden is: Hoor, Israel! de Heere, onze God is een éénig Heere. Hij moet worden gezocht in al zijne werken. Want de aarde is des HEEREN, mitsgaders hare volheid, de wereld, en die daarin wonen. En Hij wil in allen alles zijn. Daarom is elke onttrekking van den prijs het hebben van andere goden voor Gods aangezicht; en wederspanningheid is eene zonde der tooverij, en wederstreven is afgoderij en beelden dienst. Positief komt de wet Gods steeds tot den mensch met den eisch: "Gij zult den Heere, uwen God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uwe ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uwe kracht." Daarin ligt 's menschen levenstaak aangegeven. God eischt den ganschen mensch voor Zich op, en in den mensch Zijne schepping.

In den mensch is de schepping één. Wel is ook ieder afzonderlijk schepsel de belichaming van eene bijzondere gedachte Gods, en de rijke verscheidenheid van de verschillende creaturen onderling verkondigt ons op veelvoudige wijze de grootheid van Gods deugden; evenwel, al de scheppingswerken samen, in organische gemeenschap en levensactie en eindbestemming, in en met en door den mensch, vormen toch het schoone boek van Gods Zelfopenbaring in de Natuur, en noemen ons dan naam des HEEREN. God heeft den levensknoop van den stralenbundel Zijner gelijkenis in de wereld Zijns aardrijks ge-

legd in het hart des menschen. Daarom belijden wij, "dat de Vader, door zijn Woord, dat is door zijnen Zoon, den hemel, de aarde en alle schepselen uit niet heeft geschapen, wanneer het Hem heeft goed gedacht, aan een iegelijk schepsel zijn wezen, gestalte en gedaante, en onderscheidene ambten gevende, om zijnen Schepper te dienen." Dat Hij ze ook nu alle onderhoudt en regeert naar zijne eeuwige voorzienigheid en door zijne oneindige kracht, om den mensch te dienen, ten einde dat de mensch zijnen God diene."

De mensch is onderkoning Gods. Het doel der schepping is de verheerlijking van 's Heeren naam. God zoekt zich te verlustigen in de werken zijner handen. Daartoe heeft hij alle dingen Zichzelf dienstbaar gesteld. Hij wil, dat al zijne schepselen, ieder afzonderlijk, naar eigen aanleg, levenswet, werkkring en bestemming, Hem van ganscher harte en met alle krachten zullen roemen en prijzen; en dat zij te zamen met gemeen accoord zijnen lof nog zullen vermeerderen. Het lagere is daarbij praeformatie van het hoogere, beeldt dat hoogere af, roept om dat hoogere, om in en door dat hoogere op te klimmen tot den Allerhoogste. Op die wijze klimt de gansche schepping op tot den mensch, en vindt in den mensch haar compendium, haar sluitsteen, hare beknopte samenvatting, hare heerlijkheid en kroon, haar hoofd en heer, haar profeet en priester. In het hart des menschen ligt de band, waardoor God de schepping in hare totaliteit en organische éénheid heeft vastgelegd aan Zichzelf. Op de verborgene aanraking van de diepste snaren zijner ziel door den Geest des Heeren, moet de mensch, als priester-koning, de gelijkenis van Gods beeld in de schepping werken doen. De vrije liefde zijner ziel en de offerande zijns harten moeten zijn de band der volmaaktheid, de vervulling der wet, de verwerkelijking van Gods verbond. De mensch, als aller schepselen heer, moet niets anders willen zijn dan dienaar in het huis des Heeren, dan huisknecht Gods.

In zijne relatie tot God is de mensch knecht. Wel heeft God alles onder zijne voeten gezet, doet Hij hem heerschen over de werken Zijner handen, en heeft Hij hem gekroond met eer en heerlijkheid; doch opdat de mensch zijnen Schepper en Weldoener mocht vreezen, liefhebben en dienen. Den hemeltroon blijft God grooter dan de mensch. De HEERE is God, de mensch is schepsel, bekleed met eer en macht, verheven tot vriend en bondgenoot van den Allerhoogste, maar opdat hij met een volkomen gemoed vaardig passe op het woord van 's HEEREN mond. Hij moet op Gods wenken staren. Gods liefdedienst mag hem nimmer verdrieten. Hij moet getrouw wezen in geheel Gods huis. Niets van hetgeen Godes is, mag hij rooven voor zichzelf. Elke voorstelling, conceptie, idee, gedachte, woord, neiging, begeerte, verlangen, bekwaamheid, gave, kracht, middel, oogmerk, werk moet in ongedeelde liefde gewijd zijn aan zijnen HEER. Alle bewondering, aanbidding en toewijding van alle creatuur moet van het heilig reukaltaar zijns harten opstijgen tot Hem, Die op den troon zit, als eene geestelijke offerande van dank en lof. De koning der schepping

moet één zijn en zijn rijk moet één zijn in hem; de dienaar van het huis Gods moet één zijn, en het huis des HEEREN moet één zijn in hem; de mensch Gods moet één zijn in den dienst der liefde van zijnen Heer, opdat de HEERE God één zij in hem. De mensch moet één zijn.

Reeds terstond bij de schepping treedt de éénheid des menschen op den voorgrond. God schiep den mensch naar Zijn eigen beeld, na speciale beraadslaging met Zichzelven, op zeer intieme wijze, en door eene gansch bijzondere onmiddellijke werking van Zijnen Geest. De Geest des HEEREN heeft hem gemaakt, de adem des Almachtigen heeft Hem levend gemaakt. Wel is ook de mensch, gelijk als de dieren, uit het leem afgesneden, heeft God hem als leem bereid, als melk gegoten, en als eene kaas doen runnen, zoodat altijd bedacht moet worden, dat hij naar de zijde van zijn aardsch bestaan stof is, en geschiktheid bezit, om, in den weg der goddeloosheid, van den adem Gods te vergaan, en weder te keeren tot zijn stof, als God op hem blaast in het vuur zijner vervolgenheid; doch daarin is hij nog geenszins gelijk aan het groene kruid en de beesten des velds, en dit alles heft zijne eigendommeljkheid als bijzonder schepsel Gods niet op. De mensch is een geheel eenige scheppingsgedachte Gods.

Dit wordt mede te kennen gegeven door de beschrijving der H. Schrift van de scheppende handeling van den HEERE God. "In den beginne schiep God den hemel en de aarde," maar van eene speciale handeling Gods dienangaande wordt, in Genesis althans, geen melding gemaakt. En zoo ook ontstond het licht op Gods almachtig scheppend spreken, en maakte Hij het uitspanse des hemels, en vergaderde Hij de wateren van onder den hemel in de zeeën; en zeide Hij, dat de aarde zou uitschieten grasscheutjes, kruid zaadzaaiende, en vruchtdragend geboomte; alsmede, dat de wateren overvloediglijk zouden voortbrengen een gewemel van levende zielen, dat het gevogelte zich boven de aarde zou verheffen, in het uitspanse des hemels, en dat ook de aarde zou voortbrengen levende zielen, naar haren aard, vee, en kruipend, en wild gedierte, naar zijnen aard, en ons wordt gezegd, dat het alzoo was en geschiedde; doch het is eerst in verband met de schepping van den mensch, dat Gods Woord melding maakt van eene speciale beraadslaging en buitengewone handelwijze van den grooten Schepper aller dingen. En de Schrift stelt dit doen Gods in onmiddellijk verband met hare openbaring omtrent het wezen van den mensch, en zijne plaats in het heelal, en levenstaak en bestemming. De mensch toch, die naar goddelijken raadslag, naar Gods beeld geschapen wordt, ontvangt tot taak, om de aarde te vervullen en aan zichzelven te onderwerpen, en om te heerschen over de vischen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt. En het is de schepping van dat uitstekend schepsel die ons beschreven wordt in Gen. 2:4-25, inzonderheid in het zevende vers: "En de HEERE God formeerde den mensch uit het stof

van den aardbodem en blies in zijn neusgaten den adem des levens; alzoo werd de mensch een levende ziel."

Heel deze passage handelt in zekeren zin over de schepping van den mensch. Het verhaal der gebeurtenissen doet ons het verband en de betrekking kennen tusschen den mensch en den HEERE God, en de verhouding van den mensch tot de planten, de dieren en den aardbodem, alsmede de betrekking tusschen man en vrouw. In de schepping van den mensch ontvangen de onderscheidene schepselen hunne samenvoeging, levensverband, onderlinge levende betrekking, beteekenis en bedoeling. In en met de schepping van den mensch ontvangt de wereld in hare organische eenheid hare voltooiing, den grondslag voor haar historisch bestaan en ontwikkeling, de geschiktheid voor Gods openbaring in en aan haar en voor de uitvoering Zijns Raads betreffende haar, en wordt zij in levende betrekking gesteld tot den Schepper. En het is juist in die levende betrekking, waarin heel de wereld, in en door den mensch, tot God staat, dat de gansche schepping de deugden des HEEREN verkondigt en in de hoogere strekking van hare samenstelling, gemeenschap en geschiedenis het voornemen en den raad des Eeuwigen ontsluit. Omdat zij in betrekking staat tot den mensch, bij den mensch behoort, en omdat de mensch bij haar behoort, haar heer en kroon is; daarom kan de gansche wereld, in reeksen van immer hooger staande schepselen, opklimmen tot den mensch, en in gemeenschap met en door den mensch, tot de gemeenschap met den eeuwig Levende, en kan zij die gemeenschap met den HEERE, den God des verbonds en der historie, in hare hoogste strekking, wezenlijk in beginsel smaken en de toekomstige eeuwige hemelsche volheid daarvan tevens afschaduwten in de gemeenschap van man en vrouw, alsmede in de daarmede analogisch en symbolisch overeenkomende betrekkingen en verhoudingen onder de schepselen in het algemeen.

In dat licht moeten we dan ook bezien de schepping van den mensch uit het stof der aarde. Het Schriftverhaal van de schepping des menschen uit het stof van den aardbodem bepaalt onze aandacht niet allereerst bij de geringheid van het schepsel, dat op die wijze geschapen werd, maar wijst ons op de chemische, natuurlijke en verbondsmatige éénheid des menschen met en zijne verwantschap aan de wereld van Gods schepselen, inzonderheid in haren tijdelijken en aardischen bestaansvorm. Want wel is de mensch, in zichzelf aangemerkt, in de hand van zijn Formeerder, gelijk leem in de hand des pottenbakkers; wel is hij in zekeren zin te achten als een druppel van eenen emmer, en als een stofje van de weegschaal; wel is hij in zijne aardse hoedanigheden en betrekkingen, zwak, veranderlijk, en zelfs sterfelijk; doch in Gen. 2:7 ligt toch allereerst de voortreffelijkheid des menschen boven alle andere aardse schepselen uitgedrukt in de beschrijving van de schepping van den mensch als een levende ziel, als een geestelijk levend wezen, door de speciale formeerende handeling en de zeer bijzondere onmiddellijke werking van den adem des

HEEREN, dat is, van Gods Geest. In deze tweevoudige speciale handeling van den Almachtige in het formeeren van den mensch uit het stof der aarde en door de onmiddellijke inblazing in zijne neusgaten van den adem des levens treedt de uitnemendheid en de heerlijkheid van Gods scheppingswerk aan het licht, gelijk dit in den mensch zijn hoogtepunt bereikte, en in, met en door den mensch in levende verbondsbetrekking gesteld werd tot den Schepper.

De mensch, als bijzonder kunstgewrocht Gods, is de heerlijkheid der Schepping. Gelijk het smettelooze licht, de heerlijk riekende, schoone witte lelie, de majestueuze leeuw, de vliegend, stijgend zingende leeuwerik en de lieflijk slaande nachtegaal, zoo is de mensch, in zijn stoffelijk bestaan, door Gods wil en vermogen, geformeerd en opgebouwd uit het stoffelijk element der Schepping. En door die speciale scheppende daad Gods klimt dat stoffelijk element tot zijne hoogste levensgestalte op in den mensch. Want de HEERE God formeerde den mensch naar zijn lichamenlijk bestaan uit het stof, dat Hij van den aardbodem afzonderde, uit de fijnste toebeide aarde, uit teelaarde, uit pottenbakkersporseleinaarde. De aldus verkregene grondstof heeft de Opperste Kunstenaar en Bouwmeester op zeer wondervolle wijze met eigen hand bewerkt en met eigen vingers geteekend tot vleesch en bloed, merg en been, zenuw, spier en huid; tot menschenlijk lichaam, in heel zijn stoffelijke samenstelling, chemische verhoudingen, organische samenvoeging van deelen, inrichting, tocrusting, stofwisseling en levenswerking, met organen en zintuigen en geschiktheden voor de inwoning en werking der ziel; tot het hoogste stoffelijke schepsel, tot mensch, in zijn aardsche bestaansvormen en natuurlijke levensbetrekkingen, zoodat deze één is met de gansche aardsche Schepping, gelijk de HEERE God haar in zijn scheppen maakte en bedoelde, dat zij naar Zijnen Raad in de historie zou uitgaan. De mensch, Adam, is uit *adama*, den aardbodem; en daarom uit de aarde aardsch. Dat is hij als kunstgewrocht Gods. Dat is hij als levende ziel, door de goddelijke inblazing van den adem des levens in zijne neusgaten; waardoor hij tevens beeld Gods is. Door ééne tweevoudige scheppende handeling heeft de HEERE God het wondere schepsel gewrocht, dat in zekeren zin de aarde tot moeder heeft, tot de gansche wereld der schepselen in levende betrekking staat, zelf schepsel zijnde, tot de Schepping behoort, en toch aller schepselen heer is, en tevens kind, en knecht, en vriend, en bondgenoot des HEEREN. God schiep den mensch.

Dat deed Hij door ééne tweevoudige scheppende handeling. Op de éénheid van die goddelijke daad moet eerst worden gelet. De Schrift bepaalt ons bij de opzettelijke eigen goddelijke werkzaamheid in het scheppen van den mensch. God schiep. Hij Zelf schiep. Hij schiep rechtstreeks, door een eigen opzettelijke en zeer speciale werkzaamheid. Hij schiep door ééne tweevoudige veelomvattende handeling den mensch in zijne totaliteit en éénheid. Het stof der aarde ontvangt geen bevel, om mensch te worden of den mensch voort te brengen; en ook schiep

God den mensch niet uit een schepsel, dat reeds bestond, b.v. plant of dier. Wel is er in Gods scheppingswerk telkens praeformatie in het leven en de gestalte van het lagere schepsel met het oog op hooger geformeerde schepselen, en wel worden deze uit reeds toebeide grondstoffen opgebouwd; maar dit zegt niet, dat God eerst een lager schepsel formeert en dit daarna tot een hoogerschepsel vervormt. Het dier is geen omgewerkte plant, en de mensch geen omgeschapen dier. Neen, elk schepsel is product eener aparte en speciale scheppende daad Gods. Scheppend formeert God door de idee, die Hij heeft van het schepsel, dat Hij maken wil, en die Hij uitdrukt in zijn scheppend woord, de toebeide grondstof tot dat schepsel. Scheppend verwerkelijkt Hij zijne gedachte en voorstelling. Ook in het scheppen van den mensch. Naar Gods idee is de mensch beeld Gods. Dat denkbeeld wordt gerealiseerd door een tweevoudige goddelijke werkzaamheid; eene opzettelijke speciale bewerking van het stof van den aardbodem, gepaard gaande met eene onmiddellijke werking van den adem des Almachtigen. En deze tweevoudige handeling: een uiterlijke formeerende en een innerlijke geestelijke werking, is ééne scheppende daad Gods. God formeerde niet eerst een levenloos lichaam, om daarna daarin den adem des levens te blazen, maar Hij schiep door ééne tweevoudige wezenbepalende, vormgevende, levenwekkende goddelijke werkzaamheid den mensch, Zijn beeld.

Daardoor is de mensch één. "Alzoo werd de mensch tot een levende ziel." Het schepsel, dat dus het aanzijn ontving, begon in zijn levensdaad te vertoonen de gelijkenis van Gods evenbeeld. De levende mensch fungeert. Hij is het actieve, bezielde, levende beeld Gods. De Schepping ziet Gods gelijkenis in hem, en God zelf aanschouwt in hem Zijn evenbeeld. In hem is de gansche wereld één, en door hem is zij één met den Schepper; en God is één in hem en door hem in de werken Zijner handen. In relatie tot de Schepping is de mensch Gods gelijkenis. Hij is Gods geschapen beeldrager. Dat is hij naar zijn wezen, naar de volheid zijner hoedanigheden, eeniglijk en geheel.

Die éénheid des menschen moet worden gehandhaafd. Strikt genomen, bestaat de mensch niet uit twee, drie of meer deelen. In relatieven zin mogen wij bij hem kunnen onderscheiden tusschen stof en geest, lichaam en ziel, enz.; wezenlijk is de mensch één. Zijn wezen is één. Er is in den mensch maar één subject, ééne handelende persoonlijkheid. Het is steeds een en dezelfde mensch, die een levende ziel is. Naar en door het lichaam staat hij in levende betrekking tot de aardsche schepping, en naar zijne geestelijke zijde meer in directe gemeenschap met God; doch in al zijne relatien en hoedanigheden is de mensch een redelijk-zedelijk-geestelijk handelende persoonlijkheid met zijn aangezicht naar God gekeerd. En zijne verhouding tot God bepaalt hem in alle andere betrekkingen. Hij is Gods huisknecht. En wat hij als dienstknecht Gods doet, raakt hem ook als heer der Schepping.

Hij is verbondsmensch. Zulks schiep God hem. Wel valt ook hier te onderscheiden tusschen de natuurlijke éénheid der Schepping als basis en de juridische zedelijke éénheid van het menselijk geslacht als bovengebouw, maar te scheiden valt ook hier niet. In den mensch is de gansche Schepping verbondsmatig één. Toen God den mensch, dien Hij geschapen had, nam, en zette hem in den hof van Eden, daartoe ingericht, en hem zijn levens-taak gelastte, ook inzonderheid in het zedelijke; toen voltooide de HEERE God daarmede de verbondséénheid der Schepping. Toen lagen Schepper en Schepping verbondsmatig samenverbonden in de vrije keuze van 's menschen wil. En waar de eerste mensch veranderlijk geschapen was, daar kon deze als verbondsmensch zondigen en uitvallen en den toorn Gods gaande maken tegen zichzelf, zijn geslacht en zijn gansche rijk. Doch daar kon God, juist als VerbondsGod, hem ook herscheppen tot een nieuwen mensch in Christus Jezus. Want 's menschen wil is niet oppermachtig; maar schepsel Gods. En Gods raad bestaat; Hij doet al Zijn welbehagen. Hij vervormt in de herschepping naar den beelde Zijns Zoons den zondaar, Zijn vijand, tot Zijn eeuwigen vriend. Naar de verkiezing Zijner genade. En in dien nieuwen mensch, die naar God geschapen is, werkt de band des verbonds. In den geestelijken verbondsmensch zijn Schepper en Schepping één.

H. D.

BUIG MIJN WIL

Buig mijn wil naar Uwen wil,
Breek mijn tegenstand, o Heer!
Speen mijn hart en maak het stil
Tot het niets dan U begeer,
U alleen en U geheel,
U voor eeuwig tot mijn deel.

Breek Gij door mijn doofheid heen,
Open d' ooren voor Uw woord,
Gij kunt spreken, Gij alleen,
Dat de doode zelfs U hoort
En zich opricht naar 't geluid
Van Uw levenswoord: kom uit!

Breek Gij met Uw hemelsch licht
Dood de blindheid mijner ziel,
O, dat van Uw aangezicht,
Mij een straal in d' oog en viel,
Om de neev'len, dicht en zwart,
Weg te drijven van mijn hart.

Breek mijn stug en koud gemoed,
Dat het voor U open ga;
Koester mij met zonnegloed,
Tot ik dorst naar Uw gena,
En met volle teug geniet
't Levend water, dat Gij biedt.

Dr. H. Pierson.

ENMITY

And I will put enmity between thee and the woman and between thy seed and her seed, it shall bruise thy head and thou shalt bruise his heel. Gen. III:15.

Through sin and grace the covenant-friendship of God reveals itself in this world antithetically as enmity of God's enemies. For the friendship of the world is enmity with God; whosoever therefore will be a friend of the world is the enemy of God. Jas. 4:4. And we are admonished: "Love not the world, neither the things that are in the world. If any man love the world, the love of the Father is not in him. For all that is in the world, the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life is not of the Father but is of the world." I John 2:15,16. For no one can serve two masters, neither can any serve just the one without standing in any relationship to or attitude over against the other, but while serving the one he must reject the other. And if any man cannot hate his father and mother, brother and sister for the one Master's sake, he cannot be His disciple. For we must "not be unequally yoked together with unbelievers: for what fellowship hath righteousness with unrighteousness, and what communion hath light with darkness? And what concord hath Christ with Belial? or what part hath he that believeth with an infidel? And what agreement hath the temple of God with idols? for ye are the temple of the living God; as God hath said, I will dwell in them and walk in them; and I will be their God and they shall be my people. Wherefore come out from among them, and be ye separate, saith the Lord, and touch not the unclean thing; and I will receive you." II Cor. 6:14-17. For we are in the world, otherwise this antithesis would be impossible. And we may not recede out of the world, for that would be shunning our calling. But neither are we of the world and to live as if we were of the world is to obliterate the line of demarcation between light and darkness, righteousness and unrighteousness. He that is a friend of God in this world understands the passionate love of God that is expressed in the exclamation of the poet of Ps. 139: "Should I not hate Lord that hate thee? And am I not grieved with those that rise up against thee? I hate them with a perfect hatred. I count them mine enemies." And for this same reason, God's people in the world have a battle to fight. But they have their battle not against flesh and blood, but against the devil and his dominion and they must wear the whole armor of God. Fighting this battle their lot will be that they suffer with Christ in the world, which they may deem grace and glory, and in the midst of the battle and of the suffering of this present time they must keep their eye on the glory and the perfect victory that is to come in the day of our Lord Jesus Christ.

Such, we are convinced, is the current thought of Scripture throughout, no matter whether you turn to the pages of the Old Testament or to those of the New. Neither is there any conflict between this ever recurring thought of the Word of God that God's people are enemies of His adversaries and this other that we must

love our own enemies and do good to those that persecute us. We are living in days when emphasis on the antithesis between God's people and the world does not meet with much favour. In a practical way the line of demarcation is fast being obliterated. A spirit of worldly-mindedness, love-sick with the things of the world, takes possession of the Church. And the same spirit becomes manifest in teaching and preaching. Instead of fearing this spirit of amalgamation by which we shall surely be swallowed up into the world, we dread to be a separate people, peculiar unto God. Our church and college are no more an exception to this rule. Those that blow the trumpet and warn the people against this dangerous situation in which the Church is found, are branded as separatists, mockingly compared to Jan van Leyden and his following and cast out of the church. And if this casting out of the synagogue cannot be accomplished with any semblance of justice on the basis of the Reformed Confessions, because even the broadest gathering of the Church must admit that the outcasts are fundamentally Reformed, three points are formulated, Arminian and Pelagian in their actual significance and tendency, a veritable invitation to the spirit of amalgamation and worldly-mindedness to enter and take possession of the throne in our churches. And even men of whom at one time we had hoped better things exert all their influence to enthrone this very spirit. How things have changed! How men like Dr. Volbeda used to militate against this spirit of worldly-mindedness that will offer us modern culture and art instead of Christ, and how he was wont to emphasize the antithesis and the pilgrim-spirit of the people of God! How they used to assure us that the students at school already had imbibed a wrong doctrine and were already possessed of a wrong spirit before they entered the seminary because of the instruction they received from such men as Van Andel! And now the same Dr. Volbeda goes about lecturing on Common Grace, and preferably preaches on the subject: "Love your enemies." And after a debate with Prof. Van Andel in public on a matter touching the questions in which we are so deeply interested at present, he assures us in a small article in the Witness that the matter has been settled in private between them, and that they have reached a satisfactory agreement! Nay, we are not writing this in a spirit of malice or vindictiveness. But we surely feel sad at heart that men of whom we justly had expected better things have so quickly changed front and are virtually lost as far as their influence for good is concerned in our churches! And we speak and write because it is time the eyes of our people were opened. This is no time to cover up things. We must return to the fundamental conception of Scripture and of our Confessions. God's people are a separate people, a peculiar people, whose calling is to love the light and hate the darkness, to love God and hate that which is not of the Father but of the world. And this truth has nothing that conflicts with the other that we must love our enemies and bless them that curse us. Those who present the

matter as if enmity against God's enemies is a violation of the rule that we must love them that hate us are simply confusing matters. For, in the first place, the very hatred of that which is not of God, of all that opposes Him, is positively love, while love of the enemies of God is principally hatred. And in the second place, that same love of God, which found us and saved us when we were His enemies, is also the principle which prompts the people of God to love their enemies. While they do not hate for their own sake, they are enemies of the enemies of God; while they do not avenge themselves, they are zealous for the Name of Jehovah. And the fact remains, and it is the fact that should be emphasized in our day, that the friendship of God is enmity of the world. God's covenant-friendship manifests itself necessarily as enmity against darkness.

This antithetical character of God's covenant-friendship in the world is revealed immediately after the fall in that well-known word that constitutes the heart of what is revealed in Gen. III: "And I will put enmity between thee and the woman and between thy seed and her seed, it shall bruise thy head and thou shalt bruise its heel." We need not dwell long on the fact that in these words in the first place the serpent is addressed as the instrument in the power of the devil to tempt man. That this is true may be conceded. It is evident, too, from the preceding verse. There we read: "And the Lord God said unto the serpent, Because thou hast done this thou art cursed above all cattle, and above every beast of the field; upon thy belly shalt thou go and dust shalt thou eat all the days of thy life." That these words could not be addressed to the devil as such, is self-evident. It would have no sense to say that the devil would be cursed above all cattle and above all the beasts of the field. Very plainly the serpent, as the instrument employed by the devil is addressed here first of all. The same is true of the nature of the curse that is pronounced. "Upon thy belly shalt thou go and dust shalt thou eat all the days of thy life," are words that are intelligible only when in the literal sense they are applied to the serpent. Neither can there be any objection to the interpretation that also applies the fifteenth verse first of all to the serpent proper. There is something very natural in the thought that the woman, after the power of God's grace snatched her from the fascinating influence of the Tempter that beguiled her, hated not only the devil but also the animal-instrument employed for the purpose. And that this enmity is perpetuated in the race, so that there is a sort of natural abhorrence in the human heart for the serpent-race, that is cursed above all the beasts of the field, is nothing strange. Hence, there is nothing objectionable to us in the interpretation which explains the enmity here expressed as referring first of all to the hatred that is to exist between the human-race and the serpent-race perpetually. The very form of the entire prophecy rather causes us to think that this is entirely correct. It is announced that the serpent shall bruise the heel of the seed of the woman, while the latter shall

crush the head of the serpent. This form of warfare certainly is appropriate to the enmity between man and the serpent. It is serpent-like to crawl stealthily from behind and bruise the heel of man. It is the sole way in which he can launch his attack. On the other hand, there is but one effective way of combatting the serpent, and this is by crushing its head. And therefore, on the face of it and in the first place we have in this first of all prophecies an announcement of a perpetual hatred and war between the serpent and the human race.

But, of course, we hasten to add that this by no means exhausts the significance of this prophecy. It would be trifling in the light of all that had happened to explain that God announces here nothing but a sort of perpetual abhorrence of man for the serpent-race. The king of the world, the friend of God, had been tempted and had fallen. An attack had been attempted upon the Sovereignty of the Most High. Apparently the Prince of Darkness scored a victory. How trivial it would seem in the light of all this if nothing more had been announced at this moment than a divinely implanted enmity between the serpent and man! Besides, we know plainly from Scripture that it was not the serpent as such that tempted man. He was merely the instrument. The real Tempter was the Devil. And, lastly, if we interpret this prophecy in the light of all subsequent history it will be evident that far more is implied in it than mere enmity between the human and the serpent race. Principally all history is the realization of this first announcement of enmity. In every period of history, though in some more clearly than in others, we meet with the fulfillment of this prophecy. It contains a general outline of a tremendous struggle between the seed of the woman on the one hand and the seed of the devil on the other, between "the world" and the Kingdom of God.

We should be careful not to apply this announcement of Gen. III:15 in too narrow a sense. This is frequently done. The prevalent conception is that in this prophecy we have a prediction of the coming of the Messiah, directly and definitely, and no more. He is the Seed of the woman. And it may be conceded that such promise of the coming Messiah is ultimately implied in the prophecy. Viewed in the light of subsequent history it is not difficult to understand that the full realization of the first promise in Paradise is found in Christ Jesus. Without Him there never would have been a woman's seed. But this does not alter the fact that the words may not be thus restricted to Christ only. Fact is even, that the promise of a personal Deliverer recedes in the background in this prophecy and that all the emphasis is laid on the fact that God will put enmity. This enmity will exist first of all between the devil and the woman, but it will also perpetuate itself in their seed, till one of the combatting parties shall have gained the complete victory over the other. That the woman is mentioned here and not Adam stands to reason and appears entirely natural. It does not imply that henceforth she will be the chief factor in the history of the world and that she

is acknowledged as such by God. Still less does it warrant the conclusion that Adam personally is excluded and that the same enmity will not be implanted in his heart. But the woman had been tempted. The friendship of the devil which is enmity against God had taken root in her heart first. And it is in her heart that the separation is presented as taking place first of all. Eve herself shall hate the devil and she is to give birth to a race that shall hate him and his seed.

Now, this enmity against the Devil and his seed is positively friendship with God. The idea of God's covenant is that of friendship between God and man. God will be man's Friend and man is God's friend-servant. This covenant-relation God maintains immediately after the fall. Man had despised the word of his Covenant-God and had inclined his ear to the word of the Devil, whose enemy he was to be as friend of God. He had chosen against his God and for the Devil. He had become friend of Satan and enemy of God. Neither could man change this condition at will. He had become the devil's slave, blind and hateful, obdurate in heart and perverse in all his ways, and his very mind had become enmity against God. His inmost spiritual condition was such that he would hate God and surely remain His enemy. But God maintains His covenant. He arrives on the scene with the definite and unequivocal promise that He will put enmity between man and the devil. He will revert the relation. By an act of His Almighty grace in Christ Jesus He will break the alliance that was established between His covenant-friend and the Prince of darkness. He will instill into the heart of man a new principle of life by the regenerating power of His Spirit. And according to the new principle of life they will love their God and fight the devil and his host. In Gen. III:15 the light of God's covenant of grace breaks forth upon the scene of sin and death. Again the idea of this covenant is that of friendship between God and His people in Christ. And this friendship will manifest itself over against the devil and his seed as enmity.

For notice, that a twofold seed is announced, the seed of the woman and the seed of the serpent. As we have already remarked, this "seed of the woman" may not be limited to Christ only. In the literal sense it simply denotes her posterity. The children that shall be born from her, the race that shall proceed from her, humanity is naturally the seed of the woman. However, it is also evident that the phrase in the text is not to be interpreted in this widest sense. That not every individual of the human race is included in this "seed of the woman" is evident from the further fact that also the devil shall have a seed in the earth. This cannot, of course, be understood in the literal sense of the word, for the simple reason that the devil is a spirit and has no posterity. In no way is this announcement of the seed of the devil applicable to the evil spirits that with him rebelled against the Holy One. The term is to be taken in the spiritual sense. The devil had succeeded to instill into the hearts and minds his own evil principle, that of

enmity against God. From the spiritual point of view of this principle of enmity against God the devil would have seed among men also in the future. He would be the spiritual father of enemies of God. These would be children of the devil, follow him and in every relation of life develop the principle of sin as instilled by the devil in paradise. They would reveal the image of their father in a spiritual sense. And therefore, if this is the meaning of the phrase "seed of the serpent," if it refers to his spiritual seed among men, it is plain that "seed of the woman" cannot include all the posterity of Adam and Eve. On the contrary, even as the phrase "seed of the serpent or devil" refers to men from the viewpoint of their spiritual relationship to the Murderer from the beginning, so the "seed of the woman" includes all those children of the mother of mankind, who are spiritually akin to the Great Seed that is to come and in whom the seed of the woman will reach its culmination. The seed of the woman are the children of light, the seed of the serpent the children of darkness. Eve will be the natural mother of the entire human race. But spiritually this race will consist of two peoples, characterized as the seed of the serpent and the seed of the woman. The determining factor in this incision and separation is, of course, God's Sovereign election and reprobation, according to which the human race is to be saved in Christ, but so that many branches are cut off from the old organism in Adam. And the result will be a terrible struggle between them that love God and those that hate Him. The serpent shall not leave the woman a moment's rest. The seed of the serpent shall inflict continual pain upon the seed of the woman. But never will they succeed in doing more than what is indicated in the prophecy. The heel of the woman shall be crushed. Keen suffering shall the followers of the Prince of Darkness inflict upon the Church all through history and centrally upon Him that will shed his life-blood on the accursed tree. But the Seed of the woman shall have the victory. In the end the head of the serpent shall be crushed forevermore. H. H.

VICTIMS LED TO THE SLAUGHTER

"The heathen were wont to hang garlands around the necks of the beasts which were about to be slain at the altar, and to crown them with roses as they led them to sacrifice."—Thomas Manton.

Many are thus decked with the ornaments of wealth and mirth on the way to the slaughter. Ungodly man may be garlanded with social distinctions, scientific attainments, and courtly honors, and yet be no better than bullocks devoted to the axe, at the altar of the god of the world. How little availed the roses to the creature doomed to die. If men were wise they would regard with equal disesteem those earthly honors and possessions which do but deck out a condemned criminal, and adorn a wretch over whom the wrath of God is hovering. O silly man, to rejoice in the tokens of your destruction, and to glory in your shame!

C. H. Spurgeon, Illustrations and Meditations, 1883.

DE TAAL VAN CONFESSIE EN FORMULIER

In ons artikel: "Nog een viertal mededeelingen," December, 1924, kwamen we tot de slotsom, dat, wat de Synode in de vaststelling van "de drie punten," waarin gesproken wordt van eene gunstige gezindheid Gods jegens de schepselen in het algemeen, voor de aandacht stond, niet wel iets anders kan geweest zijn dan het zoogenaamde "algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid." Sedert dien tijd zijn we in dat gevoelen zeer versterkt geworden. De discussie van de kwestie der zoogenaamde gemeente gratie en van de daarmede in betrekking staande Synodale uitspraken en Classicale handelingen trekt zich in den laatsten tijd, zoowel in pers-artikelen en redevoeringen, als in onderlinge gesprekken, altoos weer en immer meer op dat punt samen. Het al of niet bestaan eener gemeene gratie schijnt voor het bewustzijn van zeer velen — en daaronder bevinden zich zoowel geleerde professoren en kerkblad-redacteuren als meer eenvoudige boeren en burgerlui — af te hangen van eene ongeveinsde roeping ter zaligheid, door God, van allen, die in aanraking komen met de prediking van het Evangelie. Velen zoeken zelfs de uitspraken der Synode te verdedigen met een beroep op zulk eene uitnoodiging en aanbidding des Evangelies. De artikelen van Ds. D. H. Muyskens in "The Banner" en die van Ds. M. Borduin in "De Wachter" leveren hiervoor genoegzaam bewijs. En Ds. Zwier in "De Wachter" van Woensdag, 26 Februari, 1925, waagt zelfs een poging, om Gods gunstige gezindheid jegens de menschheid in het algemeen te bewijzen met de woorden van Christus' bevel: "Predikt het Evangelie aan alle creaturen." En hij gaat niet met Ds. Borduin mede, als deze Gods gunstige gezindheid hier wil beperken tot die volkeren en menschen, tot welke Hij naar Zijn welbehagen Zijn Evangelie zendt. Hoe dat de volkeren en menschen, die het Evangelie niet zullen hooren, bij zijne beschouwing, toch in Gods gunst zouden kunnen deelen, zegt Ds. Zwier niet; maar wel beweert hij, dat God nu, in onderscheiding van de dagen des Ouden Testaments, naar Zijn welbehagen, de belofte des Evangelies tot alle volkeren en menschen zendt. En zegt hij: "Is deze opvatting de juiste, dan is de conclusie, die de Synode hieruit trok, alleszins gewettigd. Dan volgt uit deze algemeene aanbidding des Evangelies, dat er in God is een zekere gunstige gezindheid jegens de menschheid in het algemeen, en niet alleen jegens de uitverkorenen." Deze redeneering laten wij voorloopig voor wat zij is. Zij is trouwens doorzichtig genoeg. Wij vestigen er slechts de aandacht op, dat naar de voorstelling van Ds. Zwier, de Synode uit de algemeene aanbidding des Evangelies de conclusie trok, dat er in God een zekere gunstige gezindheid is jegens Zijne schepselen in het algemeen. Daarmede is natuurlijk nog niet bewezen, dat de Synode metterdaad op de aangegeven wijze tot die conclusie kwam, want zij zelf liet zich er niet over uit. Maar wel worden wij door zulke argumentaties, als die van Ds. Zwier, ongemeen bevestigd in ons vermoeden, dat de Synode bij de vaststelling van "de drie punten" wel niet iets wezenlijk anders voor de aandacht kan heb-

ben gehad. In elk geval staat de discussie van de onderhavige kwesties voor het tegenwoordige geheel in het teken van de "algemeene welgemeende aanbieding des Evangelies."

De thans heerschende voorstelling komt derhalve hier op neer, dat er in God is een zekere gunstige gezindheid jegens Zijne schepselen in het algemeen, dewijl God met een welgemeend aanbod des heils komt tot alle menschen. Zoo althans luidt de taal, gelijk wij zagen in onze bespreking van "Het oorspronkelijke voorstel," November, 1924, van de Commissie in re de kwestie der gemeene gratie. En voor dat laatste gevoelen — want daar moest toch ook eenig bewijs voor geleverd worden — beriep deze Commissie zich vooral op Ezech. 18:23 en 33:11. In het licht van dit betoog is het dan tevens duidelijk, dat de gunstige gezindheid Gods jegens Zijne schepselen in het algemeen vrijwel identisch is met Gods wil, dat alle menschen zalig worden. Naar die voorstelling ligt het feit er dan toe, dat God ook diegenen wil zalig maken, die in de werkelijkheid toch niet door Hem gezaligd worden. Op welke wijze men dit dan verder zoekt te verklaren en te verdedigen, maakt weinig verschil; in den wortel der zaak laat men de zaligheid des zondaars afhangen, niet van Gods vrije genade, maar van den vrijen wil des menschen. Daar is dan geene ontkoming aan. Men stelt God afhankelijk van het schepsel. Of, gelijk we in ons laatste artikel betoogden, men brengt God in tegenspraak met Hem zelven, en laat Hem willen, wat Hij toch kennelijk ook weer niet wil. Eenerzijds wil God dan in de aanbieding des Evangelies ernstiglijk en ongeveinsd, dat allen, althans allen, die de verkondiging van het Evangelie hooren, ter zaligheid zullen komen; terwijl Hij anderzijds tevens wil, dat alleen de uitverkorenen het aangeboden heil zullen deelachtig worden.

Tegen heel deze halfslachtige voorstelling is Dr. A. Kuyper, Sr., met kracht in verzet gekomen, gelijk wij in ons voorlaatste artikel hebben aangetoond. In de eerste jaren van zijn optreden was de leer van een Christus voor allen schering en inslag in de Vaderlandsche Kerk in Nederland. Wie aan het *pro omnibus* — voor allen — tordde, rekende geheel niet meê. Kuyper zelf echter kon aan dat *pro omnibus* met zijn ziel maar niet vast raken. Hij bestond het, om historisch te bewijzen, dat "de oude wolke van getuigen" metterdaad niet kende "een genade die niet particulier zou zijn." De genade is niet slechts in de finale uitkomst, maar ook wel zeer wezenlijk naar het voornemen des Vaders en de intentie van Christus, alsmede in de aanbieding des Evangelies, particulier, dat is, voor de uitverkorenen alleen. Elke andere voorstelling is beslist in strijd met de Schriftuurlijke leer des heils, met de belijdenis der vaders, en ook zeer bijzonder met de eigenschappen en het wezen Gods. Kuyper's bewijs en betoog gaven we kortelijk in hoofdtrekken weer in ons artikel over: "De kern en het wezen der zaak," Januari, 1925.

In ons daarop volgende artikel, in het nummer van Februari, 1925, hebben we het oor te luisteren gelegd naar hetgeen de Dordtsche vaders ons te zeggen hebben

in betrekking tot de genade onzes Gods. Wij onderzochten niet toen reeds, wat "de groote Synode" in hare leerregels officieel als Gereformeerde leer vaststelde; maar we hebben de beschouwingen van de verschillende groepen van afgevaardigden getracht te leeren kennen uit hunne afzonderlijke rapporten door hen op de Dordtsche Synode ingediend in betrekking tot elk hoofdpunt van de leer-geschillen. Uit die onderscheidene opinies en oordeelvellingen zijn eindelijk de eigenlijke Canones of Leerregels opgesteld. In die sprake onzer Dordtsche vadersen bezitten we derhalve den meest objectieven maatstaf voor de beoordeeling van de interpretatie, die onze Synode van 1924 gaf van enkele passages voorkomende in de Canones. De uitdrukkingen in de Vijf Artikelen tegen de Remonstranten, waar onze Synode in hare vaststelling van "de drie punten" naar verwees, en waarop zij zich beriep, dienen ook als zoodanig in hunne eigenlijke strekking nader te worden verstaan uit de taal, waarin de afgevaardigden ter Dordtsche Synode hun gevoelen hebben uitgedrukt. Daarom hebben we de vorige maal naar hun spreken geluisterd. En we hebben geleerd, dat de overgrootste meerderheid van de gedelegeerden ter Dordtsche Synode hoegenaamd niets wilde weten van een "*Christus pro omnibus*," maar slechts voor de uitverkorenen alleen. Ook naar de bedoeling des Vaders en naar de intentie van Christus, en derhalve ook naar de voorstelling en de belofte des Evangelies, is er genade en heil voor de uitverkorenen, en voor hen alleen. Daarom onderscheidde de meesten tusschen tweeërlei roeping in de prediking van het Evangelie: eene uitwendige en eene onwederstandelijke inwendige. Alleen de laatste is tē zaligheid, en komt tot de uitverkorenen alleen. De eerste is eene roeping tot geloof en bekeering, doch daarin roept God niet ernstiglijk en ongeveinsd allen en een iegelijk tot de eeuwige zaligheid in Christus Jezus. De gedachte, dat God zulks wel doet, ligt naar het gevoelen der Dordtsche vadersen, op de lijn van het Pelagianisme en het Remonstranisme.

Gerugsteund door deze "oude wolke van getuigen" en gedachtig aan het woord der Schrift: "wie gelooft, die zal niet haasten"; zoo willen we ook thans nog niet rechtstreeks ingaan op *de drie punten*, maar ditmaal letten op de taal van Confessie en Formulier. Letterlijk — zulks wordt door allen toegestemd — wordt de zoogenaamde gemeene gratie in geen enkel artikel onzer Belijdenis ter sprake gebracht. Geformuleerd, zegt men, wordt die leer in onze Belijdenisschriften niet gevonden. Maar, zoo gaat men voort, er liggen zekere verspreide elementen voor die leer in onze Confessies; en van die niet-geformuleerde, maar vooralsnog onsamenhangende en verspreide elementen gaf de Synode van 1924 in de bekende drie punten drie interpretaties. Nu willen we deze drie Synodale interpretaties nogmaals laten rusten. Voor deze keer willen we eene voorstelling trachten te vormen van de algemeene wereldbeschouwing en levensopvatting onzer vadersen, door ons door hen te laten toespreken in de officieele taal van de Gereformeerde Confessies en Formulieren. En wij vragen daarbij, of hunne zienswijze

overeenkomt met de thans heerschende opinie eener gemeene gratie en van een algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid aan allen, die het Evangelie hooren verkondigen.

Wij slaan eerst op het leerboek onzer vaders, den Heidelbergschen Catechismus, als zijnde het meest bekend.

Daarin wordt terstond in antwoord op de eerste vraag onderwezen, dat dit is de eenige troost van den Christen, beide in het leven en sterven, dat hij met lichaam en ziel, in leven en sterven, niet zichzelf toebehoort, maar het eigendom is van zijn getrouwen Zaligmaker Jezus Christus, die met Zijn bloed voor alle zijne zonden betaalde, hem verlost uit alle heerschappij des duivels, en hem alzoo bewaart, dat zonder den wil van zijnen hemelschen Vader geen haar van zijn hoofd valt, ja ook, dat alle ding hem tot zijne zaligheid dienen moet; waarom Hij hem ook door den H. Geest van het eeuwige leven verzekert, en van harte willig en bereid maakt voortaan Christus te leven. Hier is o. i. gansch geen ruimte gelaten voor het leven van het zoogenaamde natuurlijke leven uit het beginsel eener gemeene gratie. De geloovige is weer het eigendom des Heeren. Hij leeft den Heere, hij sterft den Heere; want hij is des Heeren.

En dit wordt dan verder ontwikkelt in de drie bekende stukken van 's menschen ellende, verlossing en dankbaarheid.

Door de zonde is de mensch van God vervreemd. Hij kan niet voldoen aan den eisch van Gods wet, die volmaakte liefde eischt. Hij is van nature geneigd, God en zijnen naaste te haten. Ofschoon God hem schiep goed en naar Zijn evenbeeld, in ware rechtvaardigheid en heiligheid, opdat hij God zijnen schepper recht kennen, van harte liefhebben, en met Hem in eeuwige zaligheid leven zoude, om Hem te loven en te prijzen; uit den val en de ongehoorzaamheid van Adam en Eva is zijne natuur alzoo verdorven geworden, dat hij, in zonden ontvangen en geboren zijnde, ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad, tenzij Gods Geest hem wederbaart. Van goed doen is bij den natuurlijke mensch geen sprake. Hij maakt de schuld dagelijks meerder. En ook wil God zijne ongehoorzaamheid en afval niet ongestraft laten. Geenszins zelfs; maar God vertoort zich schrikkelijk beide over zijne aangeborene en werkelijke zonden, en straft die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk. Van goede gezindheid God jegens hem is hier ook geen sprake. Neen, Gods gerechtigheid eischt, dat de zonde, welke tegen de allerhoogste majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, met de eeuwige straf aan lichaam en ziel gestraft worde. Wel is er een weg ter ontkoming, maar alleen in den weg van verzoening door voldoening door den Middelaar Gods en der menschen.

En niet alle menschen worden wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam zijn verdoemd geworden. Neen zij, en deze schifting is van God, maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd. Er is geen "Christus pro omnibus." En ook is het geloof

geen verdienste, maar middel. Vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid worden van God geschonken, uit loutere genade, alleen om wille van de verdienste van Christus. Hier is geen sprake van een algemeen welmeenend aanbod van genade aan allen, maar van eene vrije genadige schenking aan sommigen.

Doch de begenadigde mag gelooven, "dat de eeuwige Vader onzes Heeren Jezus Christus, die hemel en aarde, met al wat er in is, uit niet geschapen heeft, die ook door zijnen eeuwigen raad en voorzienigheid ze nog onderhoudt en regeert, om zijns Zoons Christus wille mijn God en mijn Vader is; op welken ik alzoo vertrouw, dat ik niet twijfel, of Hij zal mij met alle nooddrift des lichaams en der ziele verzorgen, en ook al het kwaad, dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt mij ten beste keeren." Hij gelooft, dat alle dingen, niet bij geval, maar van Gods vaderlijke hand ons toekomen. Daarom kunnen Gods kinderen in allen tegenspoed geduldig, in voorspoed dankbaar zijn, en ook voor de toekomst vertrouwen, dat geen schepsel hen van Gods liefde zal scheiden, aangezien alle schepselen alzoo in Gods hand zijn, dat zij tegen zijnen wil zich noch roeren, noch bewegen kunnen. Hier staat het gansche stuk van Gods voorzienig bestuur en wereldregering in dienst van Zijn genadig bestel over Zijn volk. Van een leven uit tweeërlei genade is hier geen sprake.

Slechts bij Jezus is zaligheid te vinden, en nergens elders. En Christus is een volkomen Zaligmaker. En ook is Christus voor den geloovige alles. De Christen is als lidmaat van Christus Zijner zalving deelachtig, opdat hij Zijnen naam belijde, en zichzelf tot een levend dankoffer Hem offere, en met eene vrije en goede consciëntie in dit leven tegen de zonde en den duivel strijde, en hiernamaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen regeere. Hier is sprake van den levenswortel, het voorrecht en de roeping der geloovigen, maar van een cultuurtaak wordt met geen enkel woord melding gemaakt. Christus en Christen zijn één. Waar Christus voor onze zonden stierf, daar is ons sterven van den natuurlijke dood geene betaling voor onze zonden, maar alleen eene afsterving van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven. En ook wordt door Christus' kracht in ons onze oude mensch met Hem gekruisigd, gedood en begraven, zoodat de booze lusten des vleesches in ons niet meer regeeren, maar dat wij onszelven Hem tot eene offerande der dankbaarheid opofferen, en door Zijnen Geest zoeken dat daarboven is, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods, en niet dat op de aarde is; Hem verwachtende tot eenen Rechter uit den Hemel, die alle zijne en onze vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen, maar ons met alle uitverkorenen tot Zich in de hemelsche blijdschap en heerlijkheid nemen zal. Wij meenen, dat deze taal van den Catechismus geheel niets gemeen heeft met de strekking eener gemeene gratieleer.

En dit geldt eveneens van de voorstelling, die dit leerboek der vaders biedt van de goede werken. Van nature, zooals wij zagen, is de mensch onbekwaam tot eenig goed, en geneigd tot alle kwaad. Gerechtigheid, zoo ver-

nemen wij verder, die voor Gods gericht bestaan kan, moet gansch volkomen en der wet Gods in alle stukken gelijkvormig zijn. Doch zelfs van de beste werken van de geloovigen, om nu maar te zwijgen van de werken der onwedergeborenen, geldt, dat zij in dit leven alle onvolkomen en met zonden bevuurd zijn, ofschoon zij als spontane vruchten der dankbaarheid door de mystieke unie met Christus worden voortgebracht, en bij een waarachtige geloovige niet achterwege kunnen blijven. Goed, goed voor God, kunnen onze werken alleen maar zijn, als zij uit een waar geloof, naar Gods wet, en tot Gods eere geschieden. Daarom moet de Christen alle de dagen zijns levens van zijne booze werken rusten, door den Heere door Zijnen Geest in hem te laten werken, opdat hij alzoo den eeuwigen Sabbath in dit leven aanvange en Sabbathswerken moge verrichten. En dit doet hij, volgens den Catechismus, inzonderheid in het gebed, dat genoemd wordt het voornaamste stuk der dankbaarheid.

En eindelijk, wat betreft de aanbidding des Evangelies leert de Catechismus, dat het hemelrijk door de prediking niet slechts ontsloten wordt, maar ook toegesloten. Ontsloten wordt het hemelrijk, als, volgens het bevel van Christus, aan de geloovigen, allen en een iegelijk, verkondigd en openlijk betuigd wordt, dat hun, zoo dikwijls als zij de belofte des Evangelies met een waar geloof aannemen, waarachtiglijk alle hunne zonden van God, om der verdienste van Christus' wille, vergeven zijn; daarentegen allen ongeloovigen, en die zich niet van harte bekeeren, verkondigd en betuigd wordt, dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zoolang als zij zich niet bekeeren; naar welk getuigenis des Evangelies God zal oordeelen, beide in dit en in het toekomstige leven. Naar dezen maatstaf grijpt er door de prediking des Evangelies, ook naar den wil van Christus, tweeërlei plaats: ontsluiting en toesluiting, zaligspreking en veroordeeling, en is niet dit de taak van den Evangeliedienaar, dat hij aan alle hoorders, hoofd voor hoofd, den Christus zou aanbieden, of ter zaligheid zou noodigen, maar dat hij tot allen kome met bevel van geloof en bekeering, en dat hij naar de openbaring van geloof of ongeloof, waarachtige bekeering of verharding in het kwaad, opene of sluite, vrij spreke of verdoeme.

In onzen Catechismus is zoo geheel niets van eene gemeene gratieleer, en zoo ganschelijk niets van goede werken bij den onwedergeborene, en evenmin kent hij een algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid aan allen, die het Evangelie hooren verkondigen, maar hij gewaagt van zonde en genade, van ontsluiting en toesluiting van het hemelrijk voor geloovigen en ongeloovigen, van zaligspreking en verdoemenis. Hij kent twee wegen, geen drie.

In de Nederlandsche Geloofsbelijdenis beluisteren wij gelijke taal.

Reeds terstond in Art. 2 wordt beleden, dat de schepping, onderhouding, en regeering der geheele wereld ons de onzienlijke dingen Gods geven te aanschouwen, welke dingen alle genoegzaam zijn om de menschen te overtuigen, en hun alle onschuld te benemen. De kennis

van Gods uit de natuur wordt hier niet voorgesteld als vrucht van gemeene gratie, of als bewijs van een zekere gunstige gezindheid Gods jegens verworpenen, maar als *genoegzaam om de menschen te overtuigen, en hun alle onschuld te benemen*. Dezelfde voorstelling zullen we straks weer ontmoeten in de Dordtsche Leerregels. En gelijk in den Catechismus telkens de gedachte wederkeert, dat God alle dingen dienstbaar stelt tot de komst Zijns koninkrijks en het heil van Zijn volk, zoo plaatst ook de Confessie die voorstelling allerwege op den voorgrond.

In Art. 3 wordt van het geïnspireerde woord Gods gezegd, dat *God, door eene bijzondere zorg, die Hij voor onze zaligheid draagt, zijnen knechten den Profeten en Apostelen geboden heeft, zijn geopenbaarde woord bij geschrift te stellen*. En volgens Art. 12 gelooven wij, dat God ook nu alle schepselen *onderhoudt en regeert naar zijne eeuwige voorzienigheid en door zijne oneindige kracht, om den mensch te dienen, ten einde dat de mensch zijnen God diene*. Ook de engelen hebben Gods uitverkorenen te dienen. Terwijl Art. 13 staande houdt, dat God, nadat Hij alle dingen geschapen had, deze niet heeft laten varen, noch aan het geval of de fortuin overgegeven, maar ze naar zijnen heiligen wil zoo stiert en regeert, dat in deze wereld niets geschiedt zonder zijne ordinantie, hoewel nochtans God noch auteur is, noch schuld heeft, van de zonde, die er geschiedt. Hij beschikt en doet zijn werk rechtvaardiglijk, ook wanneer de duivelen en goddeloozen onrechtvaardiglijk handelen. En deze leer, dat ons niets bij geval overkomen kan, maar door de beschikking onzes goedertierenen hemelschen Vaders, die voor ons waakt met eene vaderlijke zorg, houdende alle schepselen onder zijne heerschappij, — ook de duivelen en alle onze vijanden —, bevat voor de geloovigen eenen onuitsprekelijken troost. Ook hier dus, gelijk in den Catechismus, de belijdenis, dat Gods voorzienigheid en wereldbestuur niet slechts over alle dingen gaan, maar tevens, dat zij gericht zijn op de zaligheid van Zijn volk.

Gelijke overeenstemming tusschen Geloofsbelijdenis en Catechismus treffen we aan in betrekking tot de verdorvenheid der menschelijke natuur. Volgens den Catechismus is de onwedergeborene zondaar onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad; en in Art. 14 der Confessie heet het: "Want het gebod des levens, dat hij ontvangen had, heeft hij overtreden, en heeft zich van God, die zijn ware leven was, door de zonde afgescheiden, hebbende zijne geheele natuur bedorven, waardoor hij zich schuldig gemaakt heeft des lichamelijken en geestelijken doods. En in alle zijne wegen goddeloos, verkeerd, en verdorven geworden zijnde, heeft hij verloren alle zijne uitnemende gaven, die hij van God ontvangen had, en heeft niet anders overig behouden dan kleine overblijfselen daarvan, dewelke genoegzaam zijn om den mensch alle onschuld te benemen; overmits al het licht, dat in ons is, in duisternis veranderd is. — Daarom verwerpen wij al wat men hiertegen leert van den vrijen wil des menschen, aangezien de mensch niet dan een slaaf der zonde is. — Volgens Art. 15 is de verdorvenheid der geheele natuur zelfs een erfelijk gebrek, waarmede de

kleine kinderen besmet zijn in hunner moeders lichaam, en die in den mensch allerlei zonden voortbrengt, zijnde in hem als een wortel daarvan, en zij is zoo leelijk en gruwelijk voor God, dat zij genoegzaam is om het menschelijk geslacht te verdoemen. En uit deze verderfenis, waarin Adams geslacht door de zonde is, trekt en verlost God alleen diegenen, volgens Art. 16, die Hij in zijnen eeuwigen en onveranderlijken raad, uit enkele goeder-tierenheid, uitverkoren heeft in Jezus Christus, zonder eenige aanmerking hunner werken. Ook mag het geloof, blijkens Art. 22, niet als een werk worden aangemerkt. Het geloof is maar een instrument, waarmede wij Christus, onze rechtvaardigheid omhelzen. En uit dat geloof, dat door de liefde werkt, komen voort de werken, die goed en bij God aangenaam zijn, Art. 24, overmits zij door Gods genade geheiligd zijn. Van andere goede werken, opkomende uit eene andere genade, b.v. eene gemeene gratie, weet de Belijdenis niets. Wel echter belijdt zij in Art. 29, dat er ook in de heiligen, zoolang zij in dit leven zijn, nog altijd groote zwakheid overblijft; doch voegt er tevens aan toe, dat een leven naar Gods Woord het kenmerk is dergenen, die tot de ware Kerk behooren, en van de valsche Kerk vervolgd worden.

Van den doop wordt in Art. 34 beleden, dat hij de Kerke Gods van alle andere volken en vreemde religieën afzondert, om geheellijk den Heere toegëeigend te zijn, zijn merk- en veldteeken dragende. De ware gedoopten zijn door den Heiligen Geest wedergeboren uit kinderen des toorns tot kinderen Gods. Zij zijn geestelijk door de Roode Zee doorgestaan, en ontkomen aan de tirannie van Pharaö, den duivel, en ingegaan in het geestelijke land Kanaän. En ten bate van dat ontkomen en geheiligd volk van God, heeft de Heere, — want dat is de grondgedachte van Art. 36, — *de Overheid het zwaard in handen gegeven tot straffe der boozen en bescherming der vromen*. Naar de voorstelling onzer vaders moet de Overheid ook de hand houden aan den Kerkedienst, om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valschen godsdienst, om het rijk van den antichrist te gronde te werpen, en het Koninkrijk van Jezus Christus te doen bevorderen, het woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in zijn Woord gebiedt. Wel tastten onze vaders op dit stuk van de taak der Overheid eenigszins mis; maar duidelijk is toch, dat zij ook de aardsche Overheden dienstbaar wilden stellen aan de zake van den Zone Gods. Iets anders stond hen niet voor den geest.

Dat blijkt wel het duidelijkst uit Art. 37. Als de tijd, van den Heere verordend gekomen is, en het getal der uitverkorenen vervuld zal zijn, dan zal de Heere Jezus Christus wederkomen uit den hemel, om als Rechter over levenden en dooden te oordeelen. En de gedachtenis van dit oordeel is schrikkelijk en vervaarlijk voor de boozen en goddeloozen, doch zeer wenschelijk en troostelijk voor de vromen en uitverkorenen; dewijl alsdan hunne volle verlossing volbracht zal worden, en aldaar zullen zij ontvangen de vruchten des arbeids en der moeite, die zij zullen gedragen hebben; hunne onnoozelheid zal door

allen bekend worden; en zij zullen de schrikkelijke wrake Gods zien, die God tegen de goddeloozen doen zal, die hen getiranniseerd, verdrukt en gekweld zullen hebben in deze wereld. — De geloovigen en uitverkorenen zullen gekroond worden met heerlijkheid en eere. *De Zone Gods zal hunnen naam belijden voor God zijnen Vader en zijne uitverkorene engelen*; — hunne zake, die nu tegenwoordiglijk door vele Rechteren en Overheden als kettersch en goddeloos verdoemd wordt, zal bekend worden de zake des Zoons Gods te zijn. Vooral uit dit laatste blijkt de eigenlijke wereldbeschouwing en levensopvatting onzer vaders, en hunne opvatting van de taak der Overheden, alsmede hun oordeel over hetgeen deze feitelijk menigmaal deden. Voor hen is er in deze wereld slechts ééne zaak: de zake van den Zone Gods. In betrekking tot die zaak gaan feitelijk alle creaturen in twee groepen uiteen; zij kiezen voor of tegen. Inzonderheid geldt dit van engelen en menschen, ook al zijn die menschen koningen en wereldlijke rechters. Niemand blijft neutraal. En de oordeelsdag openbaart alles; en een iegelijk ontvangt loon naar hetgeen hij in het lichaam gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad. En dat gansche groote wereldgebeuren van alle eeuwen staat voor het bewustzijn onzer vaders feitelijk in het teeken van eene bange geloofs-worsteling, geloofsbelijdenis en geloofsvervolgung. Iets wezenlijk anders zagen zij niet. Zij leefden uit de idee van de geestelijke zedelijke antithese. Van eene gemeene gratie is er in hunne Belijdenis geen zweem te bespeuren. Werken, die voor God goed en aangenaam zijn, komen naar hunne voorstelling uitsluitend op uit den wortel der wedergeboorte. Hunne Geloofsbelijdenis kent de twee wegen van zonde en genade, en anders geen.

Hetzelfde kan worden gezegd van de Dordtsche Leeregels.

In Hoofdstuk I, Art. 1, wordt terstond op den voorgrond geplaatst, dat alle menschen in Adam gezondigd hebben, en dat God hen rechtvaardiglijk in de zonde had kunnen laten en om de zonde verdoemen. Doch Art. 2, hierin openbaarde God zijne liefde, dat Hij zijnen Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. En opdat de menschen tot het geloof worden gebracht, Art. 3, zendt God verkondigers van die blijde boodschap, tot wie Hij wil, en wanneer Hij wil, evenwel niet tot allen. Die dit Evangelie nu niet gelooven, zoo is de voorstelling in Art. 4, op die blijft de toorn Gods, en de geloovigen worden verlost van het verderf en begiftigd met het eeuwige leven. De oorzaak of schuld van het ongeloof, Art. 5, gelijk ook van alle andere zonden, is in den mensch, geenszins in God. Doch het geloof is eene genadige gave Gods. En dat God sommigen met het geloof begiftigt, sommigen niet begiftigt, Art. 6, komt voort van Gods eeuwig besluit. God werkt alle dingen naar den raad zijns willens. Deze verkiezing is een onveranderlijk voornemen Gods, Art. 7, door hetwelk Hij vóór de grondlegging der wereld eene zekere menigte van menschen, niet beter of waardiger dan anderen, die Hij in de zonde

en het verderf laat, naar het vrije welbehagen zijns wils, tot de zaligheid, louter uit genade, uitverkoren heeft in Christus. Ook heeft Hij besloten aan deze uitverkorenen het ware geloof te schenken, en om hen te rechtvaardigen, te heiligen, in de gemeenschap zijns Zoons krachtiglijk te bewaren, en ten laatste te verheerlijken, tot bewijzing van zijne barmhartigheid en tot prijs van de rijkdommen zijner heerlijke genade. Deze verkiezing tot zaligheid is één, Art. 8, en sluit alle middelen en wegen in. Zij is niet uit een voorgezien geloof, Art. 9, maar tot het zaligmakend geloof in Christus. De verkiezing is de fontein van alle zaligmakend goed. De oorzaak dezer verkiezing is eeniglijk het welbehagen Gods, Art. 10, hierin bestaande, dat God eenige bepaalde personen, uit de gemeene menigte der zondaren, zich tot een eigendom heeft aangenomen. Doch niet alle menschen zijn verkoren, Art. 15, maar sommigen zijn in Gods eeuwige verkiezing voorbijgegaan, en naar Gods vrij en onveranderlijk welbehagen in de gemeene ellende gelaten, en worden met het zaligmakend geloof niet begiftigd, maar worden eindelijk niet alleen om het ongeloof, maar ook om alle andere zonden, verdoemd en eeuwiglijk gestraft.

Van den dood van Christus, en de verlossing der menschen door dezen, spreekt Hoofdstuk II, als volgt:

“Deze dood des Zoons Gods is de eenige en volmaakte offerande en genoegdoening voor de zonden; Art. 3, van oneindige kracht en waardigheid, overvloediglijk genoegzaam tot verzoening van de zonden der gansche wereld.” De waardigheid van dezen dood wordt bepaald door den persoon, die hem geleden heeft, Art. 4. Voorts is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisigden Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe, welke belofte allen volkeren en menschen, tot welke God naar zijn welbehagen zijn Evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekeering en geloof, Art. 5. Dat velen, door het Evangelie geroepen zijnde, zich niet bekeeren en gelooven, maar in hun ongeloof vergaan, komt door hun eigene schuld; doch het waarachtige geloof is eene weldaad van Gods genade, van eeuwigheid in Christus gegeven. “Want dit is geweest de gansch vrije raad, de genadige wil en voornemen Gods des Vaders, dat de levendmakende en zaligmakende kracht van den dierbaren dood zijns Zoons zich uitstrekken zoude tot alle uitverkorenen, om die alleen met het rechtvaardigmakend geloof te begiften, en door ditzelve onfeilbaar tot de zaligheid te brengen.” God heeft gewild, dat Christus uit alle volkeren, stammen, geslachten en tongen, diegenen alle, en die alleen, krachtiglijk zoude verlossen, die van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren, en van den Vader hem gegeven zijn. En dezen worden ook metterdaad gezaligd; Artt. 6-9. Hier wordt zeer duidelijk beleden, dat de genade particulier is, en van eene andere genade is geen sprake.

Betreffende 's menschen verdorvenheid wordt in het derde en vierde Hoofdstuk op de volgende manier gesproken:

De mensch, naar Gods beeld geschapen en versierd in

zijn verstand met ware en zalige kennis van zijnen Schepper en van andere geestelijke dingen, enz., heeft zichzelf van deze uitnemende gaven beroofd, en heeft daarentegen in de plaats van die over zich gehaald blindheid, schrikkelijke duisternis, ijdelheid en verkeerdheid des oordeels in zijn verstand, boosheid, wederspanningheid en hardigheid in zijnen wil en zijn hart; mitsgaders ook onzuiverheid in alle zijne genegenheden, Art. 1. Hier zien wij, dat onze vaders niet hebben willen onderscheiden tusschen bekwaamheid om in den weg van eigene gerechtigheid hunne zaligheid te verdienen en bekwaamheid ter verrichting van burgerlijke gerechte werken; maar de zondige mensch wordt hier gesteld tegenover en onderscheiden van den mensch in den staat der rechtheid. Zulks is duidelijk uit hetgeen volgt in Artt. 2-4.

“Zoodanig als nu de mensch geweest is na den val, zoodanige kinderen heeft hij ook voortgebracht, namelijk hij, verdorven zijnde, verdorvene; alzoo dat de verdorvenheid van Adam op alle zijne nakomelingen gekomen is, door voortplanting der verdorvene natuur. Overzulks zoo worden alle menschen in zonden ontvangen en als kinderen des toorns geboren, onbekwaam tot eenig zaligmakend goed, geneigd tot kwaad, dood in zonden en slaven der zonde. En willen noch kunnen tot God niet wederkeeren, noch hunne verdorvene natuur verbeteren, noch zichzelf tot de verbetering daarvan schikken, zonder de genade des wederbarenden H. Geestes.” Zóó ver is het van daar, dat de mensch door het overblijfsel van het licht der natuur, gelijk de Remonstranten wilden, zoude kunnen komen tot de zaligmakende kennis Gods, en zich tot Hem bekeeren, dat hij ook in natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht niet recht gebruikt, ja veel meer ditzelve, hoedanig het ook zij, op onderscheidene wijze geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt; en dewijl hij dit doet, zoo wordt hem alle verontschuldiging voor God benomen. De mensch doet dus geen goed, dat Gode aangenaam is, maar bezondigt zich steeds meer, ook in natuurlijke en burgerlijke zaken. Het wordt al slechter met hem. Hij kan in zijne relatie tot God geen goed doen. Dat is ná den val voor hem onmogelijk. Dat is hier de gedachte.

God wil echter door de kracht des H. Geestes, en door het woord of de bediening der verzoening, welke is het *Evangelie* van den Messias — hier hebben we de taal van den Heidelberger terug —, de geloovige menschen zalig maken; Art. 6. En aangezien het onderscheid der volkeren nu weggenomen is, Art. 7, zoo openbaart God deze verborgenheid van zijnen wil nu aan meer menschen dan vroeger in het Oude Testament. En ook de oorzaak van het onderscheid tusschen de bedelingen moet gesteld worden in het gansch vrije welbehagen en de onverdiende liefde Gods. Ook hier is alle schifting van God. Doch zoo velen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. God betoont waarachtiglijk in zijn Woord, wat Hem aangenaam is, namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Ook belooft Hij met ernst allen, die tot Hem komen, en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven; Art. 8.

Dat velen, door de bediening des Evangelies — weer de taal van den Heidelberger — geroepen zijnde, niet tot bekeering komen, daarvan ligt de schuld in degenen, die geroepen worden. Maar dat anderen wel komen en bekeerd worden, moet worden toegeschreven aan God, die de roeping door de *bediening* des Evangelies gepaart laat gaan met de krachtige inwendige roeping zijns Geestes, waardoor Hij de zijnen van eeuwigheid uitverkoren, uit de macht der duisternis verlost en overbrengt tot het rijk zijns Zoons; artt. 9 en 10. Volgens Art. 11 moet er in betrekking tot de uitverkorenen tweeërlei werking in de roeping worden onderscheiden. Als God zijn welbehagen in de uitverkorenen uitvoert, en de ware bekeering in hen werkt, zoo is het dat Hij niet alleen het Evangelie hun uiterlijk doet prediken; — maar Hij dringt ook in tot de binnenste deelen des menschen met de krachtige werking des wederbarenden Geestes; en het is hierdoor, dat de eerst doode zondaar levend gemaakt wordt, en gehoorzaam, en bekwaam tot het doen van goede werken. En deze wedergeboorte werkt God zonder ons in ons; Art. 12. Het is door de genade Gods, dat de wedergeborene met het hart gelooft; Art. 13. Zoo is dan het geloof eene gave Gods; Art. 14, niet omdat het aan den vrijen wil des menschen van God wordt aangeboden, maar omdat het den mensch metterdaad wordt medegedeeld, ingegeven en ingestort. Beide, den wil om te gelooven, en het geloof zelf, zijn uit God. God werkt alles in allen. Doch Hij werkt dat in wien Hij wil; Art. 15. Hij is aan niemand iets schuldig. En Hij laat nimmer varen de werken zijner handen. Wat Hij begonnen is, dat zal Hij ook voleindigen. En juist daarom is er ook eene volharding der heiligen. De bekeerden worden van het vleesch niet overwonnen; want God is getrouw, en Hij bewaart hen krachtiglijk ten einde toe.

Dat is de officieele geloofstaal onzer vaderen. Hun geloofsoog heeft den weg des heils gezien. Voor hen is er een eeuwig raad Gods, eene verkiezing van zekere personen en een laten in de zonde en verwerping om de zonde van de overigen van Adams geslacht, eene bediening van het Evangelie van den Messias, een ongeloof door de zonde en een gelooven door Gods vrije genade, een belijden van Christus, een vervolgd worden om Christus' wille, een zeer bange worsteling der geesten, een eindgericht, en een eeuwig leven en een eeuwig verderf. Iets wezenlijk anders hebben zij niet gezien. Een afzonderlijke cultuurtaak kenden zij niet, eene gemeene gratie evenmin, en minder wellicht nog wilden zij iets weten van goede werken bij den onwedergeborene, die voor God goed en aangenaam zouden zijn. En zij spreken steeds dezelfde taal: in de belijdenisschriften, formulieren, kort begrip, ziekentroost en troostelijke spreuken.

De volgende keer beginnen we onze detail-bespreking van "de drie punten."

H. D.

Christus is beide het licht onzes verstands en het leven onzes harten, doch Hij moet eerst ons leven geworden zijn om ons recht tot licht te kunnen strekken.

Tholuck

REPLY TO PROFESSOR K. SCHOOLLAND

The False View of God to which the Exponents of Common Grace Adhere, Disclosed

In the "De Wachter" of Feb. 4 appears an article of Prof. K. Schoolland. The particular article is remarkable for its accusations. We are accused of rationalism. Our "denk-methode" is not that of a man of faith. The Prof. intimates that we are reversing the two clauses in the slogan, "We believe that we may know" and insist on knowing before believing.

In my article I am responding to these charges for more than one reason. Prof. Schoolland in accusing us of rationalism is voicing the sentiments of our opponents. Hence, in this article we are dealing not with one man but with the entire opposition. Further, this particular article of the professor sets forth as well as any thing our opponents ever wrote their false unscriptural views of God, and their unreformed exegetical methods. We are very eager, therefore, to give account of ourselves for in so doing we will of necessity be exposing for the benefit of our readers the false conceptions of God, which those arrayed against us are entertaining.

Let us now attend more closely to the article of the brother. By way of introduction the professor relates what was decided by Classis during the first four days of its session. The deference with which the members of Classis treat each other, their sedateness and brotherly conduct pleased him and then the professor goes on to tell us that Rev. Danhof delivered a short address on the floor of the Classis in which the speaker voiced his objections to the three declarations of Synod. Rev. Danhof, so the professor tells us, maintained that the first point is the embodiment of Pelagianism. The assertion greatly puzzles the professor. How does it happen, he asks, that we do not see this? However, the professor feels assured that the peculiar "denk-methode" of Revs. Danhof and Hoeksema is responsible for their views of the three points. And then he goes on to develop his solution of the baffling phenomenon confronting him. It appears from what follows that the peculiar "denk-methode" to which the brethren Danhof and Hoeksema are addicted is that of the rationalist. Their rationalistic "denk-methode" is responsible for it that they reject common grace.

The professor as I said opined that we are addicted to a peculiar "denk-methode," for he says, "De oorzaak kan mijns inziens in niets anders liggen dan in de bijzondere denk-methode."

According to the professor our "bijzondere denk-methode" is not that of the believing theologian. Listen to him. "Wij voor ons zijn vast overtuigd, dat we in betrekking tot de moeilijkheden bij genoemde broeders in dat punt van geloovige 'Noetica' (kenleer), dat is in het punt van geloofsintuïtie, de oorzaak voor ons hebben van de verschillende beschouwingen betreffende de gemeene gratie in 't algemeen, en in betrekking tot het eerste van de 'drie punten in 't bijzonder'." The professor could be a little more definite here, yet his meaning is clear. He feels assured that the "ongeloovige" Noetica (kenleer)

of the brethren is responsible for their views on common grace, and accounts for it that they reject the three points.

The professor clearly indicates that our "denk-methode" is that of a dogmatician who is a rationalist. He says, "Dit is een hoogst belangrijk punt in de psychologie, namelijk het onderdeel. Hoe komen wij tot kennis (vergelijk, Credimus ut Intelligamus)." The Latin phrase means "I believe that I may know." De Wachter, Vol. 58, No. 6, page 87.

According to the professor our unbelieving "denk-methode" consists in this that we base our faith upon understanding. We insist upon Knowing, understanding, comprehending before we are willing to believe. Only those things which we are able to understand do we believe. If Prof. Schoolland is right we are indeed rationalists. But this is not all. How according to the professor do we arrive at the understanding and knowledge of things heavenly? In a purely rationalistic way. Let us take for an illustration the love of God. In what way and by what method is one able to secure a knowledge of the love of God? One may permit the Lord God to instruct him. This is the method of the believer. In his word the Lord God informs man about his love and the believer permits himself to be instructed. The rationalist however, is unwilling to be taught. He deems God's revelation superfluous, and chooses his starting point in his own experience. Now love is a thing of experience. Think of the love between friend and friend. The impulse we call love urges its way into consciousness. In the way of meditation and reflection the rationalist arrives at a conception of the love of his experience, and thereupon he transfers his conception of love to God and measures God's love with his own. This, according to the professor, is our method. True he does not say it in so many words. He suggests it. Listen to him: "Ons menschelijk begripen is zoo beperkt, dat wij slechts iets aangaande de dingen weten in den weg van *denkende ervaring*. Wat de dingen wezenlijk zijn, wat ze voor God zijn, en — menschelijkerwijze gesproken — in welke verhouding God staat tot den mensch in betrekking tot de beginselen van recht, zonde en genade, enz., weten we niet volgens redeneering uit onze begrippen; weten we dus alleen in zoover ons God daarover licht geeft door zijn woord in verband met de algemeene openbaring."

The professor speaks of "onze begrippen" thereby intimating that our conception of God's love, grace and righteousness and man's sin are our own formations and the outgrowth of our own experiences. We are not permitting God to define these terms for us. Neither do we allow the Lord God to instruct us concerning the relation which He, the loving righteous gracious God, sustains to his creatures. We ourselves insist upon determining this relation by the use of the syllogism, by reasoning from our home-made concepts while adhering to the logical principles of Socrates, Aristotle and Kant. Says the professor: "In welke verhouding God staat tot den mensch in betrekking tot de beginselen van recht, zonde en genade weten we niet volgens redeneering uit onze

begrippen." And again, "Socrates, Aristoteles en Kant geven ons met al hun logische beginselen, hoe kostelijk ook voor het menschelijk denken, niets, volstrekt niets voor het geloof; ze brengen ons niet de minste baat aan, om de dingen Gods te verstaan. Want deze laten zich niet begripen."

The above was written in reference to us. It is the opinion of the professor that we are rationalists and a peril to the church. He says: "Wij voor ons zijn overtuigt, dat we in dit punt van psychologische geloofsintuïtie den wortel voor ons hebben van een geestelijk uitgroeisel, dat thans in hoofd en hart van broederen doorwerkende, ons kerkelijk-gereformeerd leven bedreigt en tot splitsing en scheuring drijft."

Are we rationalists? What is a rationalist? Is he one who believes because he understands and comprehends? Does this, as the professor intimates characterize him? No, indeed. Finite man understands and comprehends nothing. And as to knowledge, never a man lived who did not pass through the portal of faith when entering the temple of knowledge. This includes the rationalist. He must believe if he will know. And so he does. He sets out with believing in the trustworthiness of his own senses and of his own mind and of his own hypothesis. The rationalist does reverse the two clauses in the slogan "I believe in order that I may know" but he does so only long enough to rid himself of God. And here we have hit upon that which characterizes the rationalist.

He is one who substitutes self for God. He does not regard himself as an empty vessel, but as the source and fountain of truth. Hence he does not open his mouth to be filled by God. He is full. He does not deem it necessary to be taught by God, for he knows out of himself and is sufficient unto himself.

Are we rationalists? Do we revert the order of the two terms faith and knowledge in order to rid ourselves of God's truth? Do we reject the mysteries of God's word because we are unable to understand and to comprehend them? Are we at variance with God's word because we are unable to penetrate to the essence of the mysteries found there? Do we regard ourselves as the source and the fountain of truth? Do we refuse to permit ourselves to be taught by the Lord God concerning His love and his grace and concerning the relation which He sustains to his creatures?

These are the contentions of the professor. We resent the accusations of the professor. We do not regard ourselves as the the fountain of truth. It is not true that we refuse to permit ourselves to be taught by God concerning his virtues. Our conceptions of God's virtues are not our own formations.

We embrace the mysteries of God's word, and as empty vessels we are placing ourselves at the feet of Christ to be taught. And we assure the professor that our conception of God's virtues and the relation which He sustains to His creatures are taken from scripture.

Our conception of sin and the sinner is as follows: the natural man is so corrupt that he is wholly incapable

of doing any good and inclined to all evil except he be regenerated by the Spirit of God, (question and answer 8 of the Heidelberg Catechism). Concerning the fallen race we say that there is none righteous, no not one; that there is none that understandeth, that none seeketh after God, that all are gone out of the way, and become unprofitable; that there is none that doeth good, no not one. (Rom. 3:10, 11, 12.)

This conception of sin and the sinner, taken literally from scripture and the Catechism, lies at the basis of all that we wrote. This conception of sin and the sinner the professor brands as a human product. We are rationalists because we have adopted it.

Since the professor's conception of sin and the sinner is not ours, I was wondering what it might be and where he got it. Certainly not from scripture.

God's grace, we say, is His love which He manifests in Christ Jesus unto His ill deserving but chosen people only.

God's love we maintain is the impulse of His heart which caused Him to give unto His chosen ones His Son as the Lamb to take away their sin and to merit for them life eternal.

God's righteousness is the perfect harmony with His own will and reveals itself in rendering to every man according to his works. Since the reprobate sins only and since the righteousness of Christ is not imputed unto him it follows that he is object of God's wrath only.

In defining God's righteousness we have at once disclosed our conception of the relation which God sustains to the reprobate world. To the reprobate God is a God of wrath only.

Thus we have laid down our views and conception of God's love, of His grace and of His righteousness, of sin and the sinner and of the relation which God sustains to the reprobate world. And according to those arrayed against us our views and conceptions are not taken from scripture but are the products of our own mind. The professor rejects our conception of the relation which God sustains to the reprobate. God according to the professor not only hates him but loves him as well. Grace is common. Says the professor: "De genade der verkiezing in Christus is zeker alleen tot verlossing. En daarbuiten is geen verlossing open. Maar is daarmee God's liefde en genade uitgeput? Kunnen wij de grens bepalen van God's liefde en genade? Bovendien, is niet reeds de verlossings-genade gegrond in en voortgevloeid uit de algemeene liefde Gods tot zijn schepsel, waardoor Hij de gevallen wereld niet liet vergaan." (De Wachter, Vol. 58, No. 6, p. 87.)

The reprobate is object of God's love, grace and favor and also object of God's wrath. This is one of the tenets of common grace which we reject with all our hearts. For according to scripture God does not and cannot love and hate the reprobate. This we reject on the basis of scripture and because we do so we are accused of rationalism. They say we limit God's love and that our conception of these virtues of God and of the relation which

the loving and gracious God sustains to the reprobate is due to the fact that we refuse to place ourselves at the feet of Him who came to reveal God. They say we persist in determining for ourselves what God's love and His grace is and how He, God, is related to the non-elect world.

What shall we say to these things? We feel assured that the accusations are false. Our views and conceptions are not human formation but taken from scripture. We limit God's love because God Himself does so. It is not at all true that our conception of the relation which God sustains to the reprobate world is a conclusion drawn from premises built around concepts of our own making. And in our following article we shall prove that we speak the truth. We spurn the professor's criticism. Why? Because we are unable to endure criticism? No, but the professor proves nothing. We feel assured that some day our views will be vindicated for they are not our own but God's. The professor in his article was attempting to account for our views concerning the three points in general and the first in particular. He is of the opinion that we believe as we do because it is not clear to us how faith and knowledge are related to each other. The professor is of the opinion that we could listen with profit to a series of lectures on this subject. We assure him, however, that we are not at all in the need of such a lecture course. We are placing our brains in the service of our faith. Our "denk-methode" as theologians is safe and sound. And if the professor thinks he has accounted for our views concerning the three points he is sadly mistaken. Our views are due to the fact that we bow before scripture.

Since the professor attempts to account for our views he should not object if we in turn attempt to account for his. Let us do so, and having done so we shall at once have accounted for our own views which the professor attempted to do but failed.

OUR ATTEMPT TO ACCOUNT FOR PROF. SCHOOLLAND'S VIEWS

Let us begin by asking a question, i.e., to what is it due that our opponents believe in common grace? How is it that the professor maintains that grace is common to all, that God hates the reprobate but loves him as well? How is it that we cannot and will not admit and believe that God loves the reprobate? Our answer: the Bible abundantly asserts that God hates him, and therefore God does not love him because according to scripture God cannot love and hate the same object.

The cause of these divergent nay opposite views relative the first point is due to the fact that our opponents have an altogether different conception of God and His word than we have. Our conception of God is similar to God's conception of Himself. "Please notice, I say similar not equal." The conception of God to which our opponents hold is unlike God's conception of himself. Consequently their conception of God is not taken from scripture.

What conception does God have of Himself? The conception which God has of Himself is true and correct for He knows Himself as He actually is. Hence if we let God inform us as to His own being we at once know what kind of a being God is. Now what conception does God have of himself?

Let us turn to 2 Timothy 2:13 where we read as follows: He (God) cannot deny Himself. Now let us turn once more to 1 John 1:5 where we read: This then is the message which we heard of him and declare unto you, that God is light and in HIM is no darkness at all.

These two scriptural passages are of utmost importance. Let us analyze them. "God is light and in Him there is no darkness." Light in scripture is a figurative expression for knowledge, wisdom, holiness and perfection. The word darkness on the other hand is a figure for ignorance, foolishness, unholiness and imperfection. That God is light and that in Him there is no darkness at all means that God is all-knowing, all-wise, absolutely holy and of infinite perfection. It means that ignorance, foolishness, unholiness and all imperfection is foreign to His being.

God is light and in Him there is no darkness at all, i.e., God is all-knowing. He knows Himself absolutely. He is altogether self-conscious. With His mind he fathoms the deepest recesses of His being. With His all-seeing eye He penetrates to the very center of His existence. Subconsciousness and unconsciousness is not applicable to God. The Psalmist understood this when he sang: "Behold he that keepeth Israel shall neither slumber nor sleep." (Ps. 121:4.)

God is all-knowing. He knows all things past, present and future.

God is all-wise. In Him there is no foolishness at all. He knows of and employs the very best means to realize His purposes for in Him there is no darkness at all.

God is holy, sinless, clean, pure. Sin and filth is strange to His being. For in Him there is no darkness. In His infinite wisdom He makes sin serve Him yet sins not Himself. He walks through history yet His feet remain spotlessly clean. With His almighty hand He sustains the universe, yea even hell, the devil and the wicked and yet that hand is not defiled. And with His mind He penetrates into the very depths of filthy hearts and knows the thoughts of the wicked and frustrates their plans. Yet His mind is and remains pure.

But that God is light and that in Him there is no darkness implies something more. It means that in God's being there is no dualism. There is dualism in us. We are children of the light yet in us there is also darkness. Light and darkness are two energies within us in perpetual conflict. But in God no such conflict, no such dualism exists.

Now let us pass on to the other passage quoted above. "He (God) cannot deny Himself." Self-denial implies conflict. Now God is perfect and being perfect He is one harmonious whole. Therefore He cannot be and is not in conflict with or opposed to Himself. This would mean

that God would be engaged in denying His own perfection. Hence the very fact that God is perfect and holy implies that He cannot be engaged in denying Himself and that in His being there can be no conflict or strife.

Since there is no conflict in God's being it follows that there is no conflict in His thinking because in His mind God is engaged with His own harmonious being. God, in the absolute sense of the word, is an intelligent being. His logic is perfect.

And thus we have stated our views of God, as contained in the two scriptures: "God cannot deny Himself" and "God is light and in Him there is no darkness at all." Our views of God, it is plain, are taken from scripture.

They are not the products of our own mind. And because we take God's word for it that in His being there is neither conflict nor dualism, we are duty bound to reject the theory of common grace. For the theory of common grace involves that God is an irrational being and that in His being there is dualism, strife, conflict. Let us proceed to make this plain.

The first tennet of common grace is that God loves and hates the reprobate. Prof. Schoolland is not stating the problem correctly when he says: "Er is hier in de bijzondere en in de algemeene genade wel onderscheid en zelfs tegenstelling, maar geen tegenspraak. De eene sluit het andere niet uit. Wij hebben niet tegelijk ja en neen voor ons bewustzijn."

In the first place the above quotation contains an absurdity. Notice the phrase: "Er is hier in de bijzondere en algemeene genade zelfs tegenstelling" Hence according to the professor the grace of God centered upon His people and that grace which He shows unto the reprobate stands in direct opposition to each other. Common grace is the direct opposite of special grace. Now how can common grace be grace if it is the direct opposite of grace. How can a thing be its opposite and still be what it claims to be.

And notice the phrase: "Er is hier in de bijzondere en algemeene genade geen tegenspraak." Neither is this possible from a logical point of view. "Bijzondere genade" and "algemeene genade" are two terms. Two propositions may be contradictory but two terms never.

But my chief objection is that the Prof. fails to place before us the real problem. This is the problem: How can God love the reprobate since He hates him. We certainly need not adduce proof from scripture that God hates the reprobate. Scripture abundantly asserts it. The theory of common grace implies that God hates and loves the reprobate. It is not therefore a problem of grace versus grace but of grace or love versus hate.

We maintain on the basis of scripture that God since He hates the reprobate does not and cannot love Him. For God cannot deny Himself. He is light and in Him there is no darkness at all. In Him is dualism nor conflict. Let us explain.

God's hatred is the direct opposite of His love and His love is the direct opposite of His hatred. How do we know this? God Himself tells us so. He revealed to

us in His word that He hates sin and loves holiness, righteousness the true the good. Whereas sin and righteousness are two concepts which stand in opposition to each other and whereas sin is the object of God's hatred and righteousness the object of His love it follows that God's hatred is the very opposite of His love and love the very opposite of His hatred. Now two propositions whose subjects are identical but whose predicates stand in direct opposition to each other are contradictory. Which means that either the one or the other must be untrue. Let us take for an example these two propositions "God is light" and "God is darkness." The two propositions have identical subjects (God) but the predicates stand in direct opposition to each other (is light, is darkness). Either one of the two propositions therefore must be untrue. God cannot be darkness and light. Likewise the two propositions "God loves the reprobate," and "God hates the reprobate." The two propositions have identical subjects (God). Their predicates, however, stand in direct opposition to each other (loves the reprobate, hates the reprobate). Either one or the other therefore must be untrue. And so it is.

God cannot hate the reprobate and love him. "Loving the reprobate" and "hating him" are two actions having the same subject "God." Hence God cannot do both. Either He hates the reprobate and does not love him or He loves him and does not hate him.

He, who insists that God loves the reprobate and hates him, is compelled to postulate in God's being a subject for his love and a subject for his hatred, and must let the hating subject hate the reprobate and the loving subject in God love the reprobate.

But may we hold to such a conception of God? Indeed not. For the two subjects, the one hating the reprobate, the other loving him would be acting contrary to each other. Two such subjects, the one hating the reprobate and the other loving him would mean that in God's being there is perpetual strife and conflict, that God is engaged in denying and warring against Himself. Two such subjects in God's being the one hating, the other loving would mean that God's love and His hatred are two separate and distinct energies in God's being. A loving subject loving and a hating subject hating would imply a dualism in the being of God.

The scriptures teach us, however, that there is no conflict or strife in God's being, that He is one harmonious, beautiful whole. Scripture teaches us that God is not engaged in denying and warring against Himself. That in His being there is no dualism. "For God cannot deny Himself."

"God is light and in Him there is no darkness at all." Finally, God's love and His hatred are not two separate distinct energies in God but the same divine energy revealing itself anti-thetically.

Thus we have laid down our reasons for rejecting the theory of common grace. The first tennet of the theory is in flagrant contradiction with the revelation which God has given us of Himself. If our conception

of God is scriptural, we must and shall reject the theory. He who is willing to take God's word for it that God is light and that in Him there is no darkness and that He (God) cannot deny Himself cannot believe in the theory of common grace.

It is plain that the professor shall have to retract. For he said: "Er is in deze dingen niets dat voor ons denken eene onmogelijkheid schijnt. Er is geen tegenspraak. De eene sluit de andere voor ons denken niet uit. Wij hebben niet tegelijk "ja" en "neen" voor ons bewustzijn." (De Wachter, Vol. 58, No. 6, p. 87.) To this we reply: Er is terdege tegenspraak. De eene sluit de andere wel voor ons denken uit. Wel hebben wij hier tegelijk "ja" en "neen".

However we must take care and state the problem correctly.

The Professor, I am sure, will raise an objection at this juncture. He will accuse us of attempting to understand and comprehend God by means of our logic, by means of the syllogism. I wish to remove his objection now.

It appears that the professor's objection roots in an erroneous conception of the use of logic, of the use of the syllogism. The professor seems to think that we are able to arrive at an understanding of things by means of logic, by means of the syllogism. It seems that the professor wants us to know that logic, that the syllogism is of no use as a means for understanding and comprehending things supernatural as these things do not fall within the range of our observation. The professor accuses us of attempting to put the syllogism to this illegitimate use that is according to the professor we are attempting to understand God by means of logic. Listen to him: "Socrates, Aristoteles en Kant geven ons met al hun logische beginselen, hoe kostelijk ook voor het menselijk denken, niets, absoluut niets voor het geloof; ze brengen ons niets voor het geloof; ze brengen ons niet de minste baat aan om de dingen Gods te verstaan. Want deze laten zich niet begripen."

To this I wish to reply that the professor errs if he thinks that we are able to arrive at an understanding of things by means of logic, by means of the syllogism. Logic does not lead to understanding not even of the things which fall within the range of our observation. Man understands and comprehends nothing. Nor does the syllogism give us new truth. Neither does the syllogism work faith. How then does the syllogism serve us. The syllogism is an objective representation of how the rational mind is able to pass from the particular to the general and from the general to the particular. The syllogism is merely a representation of how the rational mind is able to detect what is already implied and present in the data placed at the disposal of the mind. Let us take for an example the following syllogism:

All men are rational.

Socrates as a man.

Conclusion: Socrates is rational. The conclusion is

implied and present in the two premises: "All men are rational" and "Socrates is a man."

Now the Lord God has given us a revelation of Himself. In His word He gives us information concerning His own being. In His word He tells us what kind of a God he is and how we must serve Him. Admitting that we are empty vessels we permit ourselves to be filled by the Lord God. We receive and cling to God's revelation concerning Himself. Hence we are no rationalists, for the rationalist turns his back upon God and regards himself as the fountain, source and origin of truth.

And now we admit that we are engaged in our minds with God's truth. To be sure, with our logical, rational minds we attempt to see and to detect what is already implied and present in that truth which the Lord God placed at our disposal. Indeed the syllogism is an objective representation of how we react upon the word of God. We do recognize implications and draw conclusions. It is not at all true that we attempt to arrive at new, i.e., unrevealed truth by means of the syllogism. Nor do we strive to understand the mysteries of God's word by means of our logic. Neither do we imagine that the syllogism worketh faith. We know better than that.

If the professor and our opponents regard us as being rationalists and maintain that we are engaged in an illegitimate business because we deem it our duty to recognize implications in God's word it is due to the fact that their conception of the use and value of logic and the syllogism is false and absurd.

And not only that but they themselves are engaged in doing that very thing for which they take us to task. Or is the professor unmindful of the fact that, for example, infant baptism is not literally found in scripture; that nowhere in the scriptures do we find a passage which literally asserts that Sunday and not Saturday is the day of rest for the new testament church; that it is nowhere explicitly stated in scripture that God is one in being and three persons? And yet our opponents believe in the trinity, in infant baptism, neither are they adventists. Why do they believe in these truths? Because they recognize implications and are willing to draw conclusions. Does the professor not realize it that the only reason we have formulated truths of scripture, creeds, is that the church of the past was willing to react upon the truth of God, was willing to recognize implications and draw conclusions?

Are our opponents not aware of it that the baptist is a baptist just because he is unwilling to recognize a conclusion? Does the professor not know that it is the heretic who is forever insisting upon literal proof?

Indeed we may and we must react upon the word of God with our rational minds because, being created in the image of God, it is the only kind of a mind we have unless we are stupid or insane. Regeneration does not annihilate man's reasons but cleanses it and induces man to place his reason in the service of God's truth. It is a strange thing how that those who believe in common

grace are, in this one respect, much more severe than we are in passing judgment upon the value of man.

Paul himself uses the syllogism. Rom. 3:9 reads: "What then? are we better than they? No, in no wise: for we have before proved both Jews and Gentiles that they are all under sin." The utterance: "What then are we better than they" is a conclusion implied in the two premises that "all men are under sin" and "the Jews are men." Paul is reasoning here from the general to the particular. Paul's letter to the Romans is an example of keen reasoning. This does not make the letter fallible. The Holy Spirit had filled Paul with truth and was infallibly guiding him in reproducing it.

God's truth is logical and rational. Indeed, for if not we could not understand it.

Why does the professor and our opponents frown upon us for doing the very thing which they do themselves (the theory of common grace excepted). We cannot understand it.

And now the professor will admit (he must admit it unless he is unwilling to bow before logic) that the two propositions "God hates the reprobate" and "God loves the reprobate" are contradictory. That therefore either one must be untrue. But I surmise that the professor is unwilling to admit that the two propositions, although contradictory, imply contradiction, conflict, strife and dualism in the being and thinking of God. The professor will very likely maintain that we should by all means distinguish between human logic and divine logic, and that the two propositions, although contradictory according to human logic are not that according to divine logic, because God's being and God's logic transcends our logic. Is the professor correct? It all depends. If he means that as the heavens are higher than the earth so God's ways are higher than our ways, and His thoughts higher than our thoughts, the professor is correct. But if the professor means that God's logic compared with our logic and our logic compared with God's logic is illogic he is sadly mistaken. Two and two equals four and not eight for God as well as for us. White is the opposite of black and no of yes to God as well as to us. The two propositions "God hates the reprobate" and "God loves the reprobate" are contradictory to God as well as to us.

Think what it would mean if God's logic compared with our logic was illogic, and our logic compared with God's logic was illogic. It would mean that the God of scripture is the very opposite of the real, true God; that therefore we do not know God at all. In this case Kant is correct. For we know nothing about God. If it is true that man compared with God and God compared with man are irrational beings man cannot be the image bearer of God. And if man is no image bearer of God prayer and religion have no objective reality.

Those who insist on clinging to the theory of common grace are compelled to conceive of God as irrational in whose being there is conflict, strife and dualism, and are engaged in setting aside the word of Him who said of Himself: "I cannot deny myself" and "I am light and in

me there is no darkness at all." Thus it has become plain how that divergent views relative the being of God is responsible for the divergent views relative the theory of common grace.

In a following article we shall make clear how that a false and dangerous conception of scripture makes it possible for the exponents of common grace to maintain themselves.

We do not understand how the professor came to it to publish these things about us. No doubt he meant well. We believe he did. And we did not write these things with malice in our hearts. And insofar the professor has wronged us we have already forgiven him.

G. M. O.

CAUSE FOR WEEPING

"I do not wonder at carnal men, that they are delighted with carnal objects; they never knew better; but for a child of God, that hath tasted how gracious and sweet God in Christ is, to find sap and savor in coarser fare, this is strange." THOMAS MANTON.

Yet, were our author now alive he might weep his eyes out as he saw professing christians craving for the ball-room and the theatre. The carrion which professors can now feed upon is disgusting to the very thought of a real christian. Entertainments are got up among religious people which are unworthy even of decent wordlings. Many true hearts are deeply wounded by this terrible degeneracy. Were it not for a small remnant we had been as Sodom, and been made like unto Gomorrah. Illustrations and Meditations, C. H. SPURGEON, 1883.

CHECKING OF SIN

"It is true that natural corruption doth not break out in all people with a like violence; but a benumbed snake is a snake; a sow washed is not changed. As when the liver groweth, other parts languish, so great lust intercepteth the nourishment of other corruptions."

THOMAS MANTON.

It seems, then, that there may be a winter to our corruptions as well as to animal and vegetable life, and the sin which dwelleth in us may be quiet, as though frozen into rigid powerlessness: But what of that? The weather will change, and the nest of vipers will be all astir again, each one with venomous tooth aiming to destroy. Experience has also taught the wise observer that sin may be bound by sin, and one ruling passion may hold the rest in check. One man is kept from licentiousness by covetousness: He would be glad to revel in vice, if it were not so expensive; another would be a rake and a spendthrift, but then it would not be respectable, and thus his pride checks his passions. This restraint of sin by sin is no proof that the nature is one jot better, but it puts on a fairer appearance, and is more likely to deceive. When Satan casts out Satan it is a deep game; but we must not be deceived by the diabolical trick. When the devil's work seems good it is at its worst! Illustrations and Meditations, C. H. SPURGEON, 1885.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

III. Voor de Breedere Vergaderingen

A. Classis Grand Rapids Oost, Mei, 1924.

In "De Bazuin" van 25 Jan. 1925 schrijft Dr. H. Bouwman in verband met onze schorsing door Classis Grand Rapids Oost: "Wat ons echter niet bevredigt is de terminologie gebruikt voor de schorsing: 'schuldig aan insubordinatie aan de wettig aangestelde kerkelijke autoriteiten!' De Classis zal het niet zoo hebben bedoeld, maar hier komt de hoogheid van de bestuursmacht om den hoek gluren."

Wat zouden mannen uit Nederland, die op de hoogte zijn met gereformeerd kerkrecht, niet hebben gezegd hadden ze bij heel de procedure van het begin tot het eind tegenwoordig kunnen zijn? Zij zouden niet alleen getuigen, dat de hogere kerkelijke bestuursmacht om den hoek kwam gluren in de terminologie gebezigd voor onze schorsing en afzetting, maar ook hebben toegestemd, dat de Nederlandsch Hervormde Kerkbesturen in heel de behandeling weer in levende lijve voor ons staan. Want de classis heeft wel terdege bedoeld wat ze zeide toen ze sprak van "insubordinatie jegens de wettig aangestelde kerkelijke autoriteiten." En ze heeft daarnaar gehandeld, niet alleen bij de schorsing, maar in heel de behandeling der zaak. Een classis heeft macht, oorspronkelijke macht over een kerkeraad, en met voorbijgaan van den kerkeraad ook over den leeraar. Zij kan, desverkiezende, zonder den kerkeraad daarvan ook maar kennis te geven, een leeraar in behandeling nemen. Ze kan, zonder den kerkeraad daarin ook maar te erkennen, desverkiezende, den leeraar schorsen en afzetten. Zoo is er in de laatste dagen voor het burgerlijk gerecht getuigenis afgelegd door allen die als getuigen waren geroepen ten bate van de classis. Ook Ds. I. Van Dellen getuigde zulks. Schoon hij in zijn Kerkelijk Handboek altijd van de tegenovergestelde grondgedachte uitgaat, namelijk, dat classis en synode geen hogere bestuursmacht hebben; en schoon hij eerst ook voor het gerecht het direkt tegenovergestelde getuigd had, gaf hij toch ten slotte het getuigenis, dat hij niet wel had gevoeld in de getuigenstoel en niet helder had kunnen denken, toen hij het eerste getuigde, en dat hij dat alles terugtrok, om nu te getuigen, dat een classis wel een kerkeraad kon voorbijgaan en den leeraar schorsen, zonder den kerkeraad daarin eerst te erkennen. Zeker, de classis is een hogere bestuursmacht dan de kerkeraad. Van dit beginsel is men steeds uitgegaan. En daarvan uitgaande, heeft Classis Grand Rapids Oost den kerkeraad van Eastern Ave. eenvoudig op zij gezet, kerkrechtelijk vertrapt, en heeft zelf gedaan wat des kerkerads is. Dit blijkt al aanstonds uit de handelingen van Classis Grand Rapids Oost, in zitting 21-23 Mei, 1924.

Aan de orde van behandeling in deze zaak werd allereerst gesteld het z.g. Verzoekschrift van Ds. M. M. Schans, dat een instructie heette te zijn van den kerkeraad van Kelloggsville, Mich., maar dit niet was, en als zodanig in gedrukt formaat aan alle kerkeraden der classis was verzonden. De kerkeraad van Eastern Ave. protes-

teerde tegen het ontvangen door de Classis van dit geschrift, dat zoo achter zijn rug om aan de classis werd aangeboden, en verzocht de classis haar afkeuring te willen uitspreken over de handelwijze van Schans, om gedrukte instructies tegen den leeraar van een naburige gemeente in den kom der classis te verspreiden. De kerkeraad meende, dat een stuk tegen zijn leeraar allereerst bij hem, den kerkeraad, had behooren ingediend te worden, en dat het door de classis niet kon worden ontvangen. Dit baatte echter niet. Het protest van den kerkeraad werd van de hand gewezen, en het "Verzoekschrift" van Schans ontvangen en gelezen. Nadat het was gelezen en in behandeling genomen, sprak ondergeteekende de classis in hoofdzaak toe als volgt.

Weleerwaarde en Eerwaarde Broeders!

Er is naar den inhoud niet veel in het geschrift van Ds. Schans dat ons aantrekt. De wijze waarop de protestant tegen ons te velde trekt op het stuk der Verkiezing en Verwerping, Het Goeddoen van den Natuurlijken Mensch, De Verantwoordelijkheid des Menschen, etc. doet ons te veel denken aan de wijze waarop onze vaders in het begin der zeventiende eeuw werden aangevalen door de Remonstranten, om ons sympathiek te zijn. Er bestaat vooral in onzen tijd niet veel gevaar, dat er teveel nadruk zal worden gelegd op zulke leerstukken als dat der Verkiezing. Toch moeten we thans spreken.

Wij spreken niet, omdat we de vrees koesteren, dat de classis het eigenmachtige en alle kerkrecht vertredende van de handelwijze van Ds. Schans en van zijn kerkeraad zelf niet zou hebben ontdekt. (Wij wisten toen nog niet, dat het geen instructie van den kerkeraad was). Wij spreken ook niet, omdat het uit kerkrechtelijk oogpunt onzen plicht geacht zou kunnen worden, om ons te verantwoorden. Maar wij gevoelen ons thans gedrongen om te spreken, omdat we overtuigd zijn, dat dit na alles wat er gebeurd is ons heilig recht is.

Wat toch is er gebeurd?

Het heeft Ds. Schans goedgedacht iets op te stellen, waaraan hij den naam geeft van Verzoekschrift, maar dat alleszins het karakter draagt van een protest. Hij heeft dit z.g. Verzoekschrift voor zijn kerkeraad gebracht en door zijn kerkeraad als een instructie ter classis trachten te brengen (wij wisten toen nog niet beter) zonder ons of onzen kerkeraad ook maar op eenigerlei wijze te erkennen. Toch verzoekt hij daarin om behandeling onzer personen. Hij heeft eigenmachtig deze instructie in druk laten verschijnen en aan alle kerkeraden der classis verzonden. Hij heeft aan iederen kerkeraad een voldoende aantal exemplaren voor alle leden der kerkeraden gestuurd. Hij heeft dit alles gedaan eer nog de classis in de gelegenheid was zich over het al of niet ontvankelijke van dit protest uit te spreken. Dit protest behelst allerlei beschuldigingen, meestal in vragenden vorm, allerlei verdenkingen tegen ons. Deze zijn thans publiek gemaakt onder alle leden der kerkeraden onzer classis. Vermoedelijk zijn ze ook aan anderen ter hand gesteld. Waarschijnlijk zijn er vijf-honderd exemplaren van gedrukt,

met het doel om verdere verspreiding te kunnen geven aan deze z.g. classicale instructie. Daarom meenen we, dat we thans niet anders kunnen en mogen, dan ons tegen de bedekte of openlijke aantijgingen te verdedigen, afgedacht van de vraag, wat de classis met dit z.g. Verzoekschrift zal doen. Wij willen u eerst op de Kerkrechtelijke zijde dezer zaak, daarna op haar Materieele zijde wijzen.

1. De kerkrechtelijke zijde.

Ook al zou de instructie van den kerkeraad van Kellogsville een Verzoek en geen protest zijn, zou toch de zaak niet voor behandeling door de classis vatbaar zijn, eenvoudig omdat ze met voorbijgaan van mijn kerkeraad tot de classis komt met een verzoek om mij te behandelen. Weliswaar stemmen we niet toe, dat we hier te doen hebben met een Verzoekschrift. Het geschrift van Ds. Schans is wel terdege een protest. Het is waar, het draagt den naam van een Verzoekschrift. De schrijver heeft blijkbaar gevoeld, dat hij met een protest den ordelijken weg van kerkeraad, classis en synode zou moeten bewandelen. Met een verzoekschrift was dit niet noodig, zoo heeft hij gemeend. Vandaar, dat het eigenlijke karakter van dit geschrift verborgen is achter dezen naam en vorm. Maar materieel genomen hebben we hier toch een protest en geen verzoek. Doch ook al zouden we kunnen toestemmen, dat we hier een Verzoekschrift hebben en niet meer, is deze zaak hier kerkrechtelijk niet voor behandeling vatbaar, eenvoudig, omdat Schans verzoekt om behandeling van onzen persoon.

We stemmen toe, dat in het afgetrokkene classis of synode uitspraak zou kunnen doen over een zeker leergeschied of leerstuk, zonder daarbij personen te moeten behandelen. Zoo is het in het verleden wel geschied. Men handelde dan eenvoudig van de leer zonder daarbij personen te betrekken. Dit is hier echter niet het verzoek. Ds. Schans vraagt niet, dat de classis een instructie naar de synode doorzende in betrekking tot een zeker stuk der leer, maar zeer bepaald, dat de synode ons zou onderwerpen aan een onderzoek op verschillende stukken onzer belijdenis. Dat is het begin van censure. In de eerste plaats toch geldt het hier wel terdege behandeling onzer personen. En in de tweede plaats zou er op zulk een onderzoek ook een uitspraak moeten volgen. Liep het oordeel minder gunstig er zou veroordeeling, schorsing en afzetting moeten volgen; liep het onderzoek bevredigend af er zou vrij spraak moeten plaats hebben. Het z.g. Verzoekschrift van Ds. Schans vraagt dus om niets minder, dan om behandeling van onzen persoon. Ds. Schans twijfelt aan onze rechtzinnigheid. Hij meent daartoe ernstige redenen van nadenken te hebben. Daarom wil hij ons onderzocht hebben. Hij gaat met zijn verzoek daarom direkt naar de classis, met voorbijgaan van den kerkeraad, waaraan wij allereerst verantwoordelijk zijn. En hij wil, dat de classis, ook zonder ons eerst eens te onderzoeken, dezen twijfel van hem deelt, en nu maar een instructie naar de synode doorsture om ons daar te doen onderzoeken, of wij wel in overeenstemming zijn met de drie formulieren van eenigheid.

Deze wijze van handelen strijdt echter tegen alle kerkrecht. In de eerste plaats gaat deze wijze van handelen onzen persoon eenvoudig voorbij. Ds. Schans is met zijn twijfel nooit bij ons persoonlijk geweest, om met ons te spreken, of ook maar om ons in kennis te stellen van zijn voornemen, om ons eens te laten onderzoeken. Het zou kunnen gebeuren, dat we zijn twijfel aangaande ons hadden kunnen wegnemen. In de tweede plaats loopt deze methode den kerkeraad van Eastern Ave. eenvoudig voorbij, en doet alsof hij niet bestaat. De kerkeraad is toch zeker het lichaam waar eenige vorm van tucht zal moeten beginnen? En hij heeft er toch zeker belang bij als zijn leeraar onder verdenking geplaatst wordt en zal worden onderzocht? Doch ook tot den kerkeraad, die in deze zaak betrokken is, wendt Schans zich niet. Hij komt direkt tot de classis. Doch het verzoek van Schans gaat nog verder. Het gaat ook de classis feitelijk voorbij, en wil dat niet de classis, maar de synode ons zal onderzoeken! En dit alles zal dan moeten worden verdedigd op grond van het feit, dat wij in het publiek hebben geschreven en gesproken! Wij antwoorden, dat al is het ook duizendmaal waar, dat wij in het publiek schrijven en spreken, zooals al onze predikanten, wij toch niet in de eerste plaats verantwoordelijk zijn aan de synode, nog veel minder onder hare jurisdictie, maar aan den kerkeraad waaronder wij arbeiden. Wil Schans dus een aanklacht indienen, laat hem broederlijk genoeg zijn, om eerst bij ons aan te kloppen, en laat hem, indien hij daartoe zich gedrongen gevoelt, daarna zich tot den kerkeraad van Eastern Ave. wenden. Krijgt hij ook van den kerkeraad geen voldoening, dan kan hij desnoods naar de classis gaan. En eindelijk kan hij de zaak langs dezen weg naar de synode brengen. Dat is altijd regel onder ons.

Zoo staat het ook in ons Onderteekeningsformulier. Daar wordt gezegd: "Indien de kerkeraad, classis of synode, te eeniger tijd om gewichtige reden van nadenken, tot behouding van de eenheid en zuiverheid in de leer het goed vindt van ons te eischen nadere verklaring over eenig artikel dezer Belijdenis, van den Catechismus of van de verklaring der Nationale Synode, zoo beloven wij ook mitsdezen, dat wij te aller tijd daartoe gewillig en bereid zijn op poene als boven." Wij wijzen er op, dat ook hier de orde van kerkeraad, classis of synode is aangegeven. Dat dit niet wil zeggen, dat het onverschillig is waar zulk een onderzoek begint blijkt wel hieruit, dat als het Formulier spreekt van het indienen van een gravamen dezelfde uitdrukking gebezigd wordt: "Maar dat wij vooraf den kerkeraad, classis of synode waaronder wij resorteeren zullen openbaren, om daar geëxamineerd te worden." Ook dit beteekent niet, dat een predikant, maar met een gravamen over zijn kerkeraad heen kan loopen naar classis of synode, maar dat hij daarbij den ordelijken weg zal bewandelen. En bovendien, het is hier niet kerkeraad, classis of synode, die ons onderzocht wil hebben, bij wie ernstige reden van nadenken zijn, maar Ds. Schans, of een naburige kerkeraad.

Wij zijn van gevoelen, dat gezond kerkrecht eischt, dat Ds. Schans zich met zijn verzoek gewend had tot onzen kerkeraad, en dat deze allereerst het recht heeft, om ons te onderzoeken op punten der belijdenis. Kerkeraad, Classis, Synode, — dat is de weg, dien Ds. Schans zal hebben te bewandelen. Daarom protesteeren wij tegen deze wijze van handelen.

Wij aarzelen dan ook niet, om hier openlijk uit te spreken, dat wij ons nooit zullen laten vinden, om den weg door Schans ingeslagen met hem te bewandelen. Zou men ons zulk een juk om de schouderen willen werpen, wij zouden het eenvoudig afwerpen, en met onze voeten vertreden. Wij zijn zeker bereid, om ons te laten onderzoeken, ten allen tijde. Ook vreezen we niet de uitkomst van zulk een onderzoek. Maar dat wil niet zeggen, dat we ons zullen onderwerpen aan allerlei willekeur en wanorde. We kunnen niet toestaan, dat eenige kerkelijke vergadering het recht van den kerkeraad met voeten trede, en dat een naburige kerkeraad, zonder kennisgeving en zonder het recht van den betrokken kerkeraad te erkennen, maar ter classis kan verschijnen met allerlei verdenkingen en aantijgingen tegen een leeraar onder de classis resorteerende. Tegen heel deze handeling staat ons protest.

In de tweede plaats willen we de aandacht der classis ook vestigen, op het feit, dat het plan van Ds. Schans om de zaak nog dit jaar voor de synode te brengen ook onuitvoerbaar is vanwege den korten tijd, dien we nog hebben vóór de synode. Er is te veel haast in het spel. Ds. Schans wil liefst de zaak zoo spoedig mogelijk afgedaan hebben, en finaal hebben beslist. Vandaar zijn groote en onverwachte sprong op de synode. De ordelijke weg van kerkeraad, classis en synode was hem te lang. Enkele dagen geleden werd dit verzoekschrift aan alle kerkeraden toegezonden. De classis zal dit nu maar, zonder verder onderzoek overnemen en doorzenden naar de synode. Er zit haast achter. Beradenheid en voorzichtigheid, schoon het over zulke gewichtige zaken gaat, is hier niet te vinden. Alles moet snel en spoedig gebeuren en finaal beslist worden.

Deze weg is echter onuitvoerbaar. Allereerst reeds, omdat men langs dezen weg zal handelen, eer men tot een rijp en weloverwogen oordeel over de zaak is gekomen. Het is toch geen lichte zaak, een predikant te onderzoeken met betrekking tot de leer, en misschien te veroordeelen. In eene gewone tuchtzaak handelt men niet zoo haastig als Schans thans met ons zou willen handelen. Of wie heeft er ooit van gehoord, dat een zaak van het begin tot het einde slechts enkele weken duurde en dan nog wel door de breedste vergadering onzer kerken was beslist? Doch vooral dient men zoo niet te handelen met een ambtsdrager. Er is te veel aan verbonden. Wij hebben een breed en rijk arbeidsveld. Onze gemeente bloeit schier uit elk oogpunt en jong en oud worden gebouwd in de gereformeerde waarheid. Onze jongelieden bestudee-

ren met ijver de gereformeerde beginselen en velen doen belijdenis des geloofs. In aantal neemt de gemeente steeds toe. Het is toch geen ijdele zaak, om zoo maar even een poging te wagen, om ons uit dit arbeidsveld te rukken. Schans heeft het al te licht opgevat. Een ernstige zaak als deze handelt men niet zoo lichtelijk af. Deze zaak thans, zonder haar ernstig overwogen te hebben toch door te sturen naar de synode zou, niet alleen voor ons, maar ook voor de kerken de ernstigste gevolgen kunnen hebben en leiden tot de grootste ellende.

Bovendien is er in dit verband ook nog iets anders. Wij meenen het recht te hebben te protesteeren, en we zullen ons dat recht nooit laten ontfutselen. Toch wordt ons langs den weg door Ds. Schans thans ingeslagen den pas daartoe feitelijk afgesneden. Er is natuurlijk een goede reden, waarom het onder ons regel is, om zaken, die voor de synode zullen gebracht worden, niet op de laatste maar op de voorlaatste vergadering der classis vóór de synode te behandelen. En synodale regeling eischt dat stukken voor de synode vóór 1 Mei bij den synodalen stated clerk moeten zijn. Dit laat ruimte om langs wettigen weg tegen eenig besluit der classis te protesteeren, zijn protest op de laatste vergadering der classis vóór de synode in te dienen en door te zenden. Ook dit zou thans onmogelijk gemaakt worden. Het is thans 21 Mei. Nog een paar weken en het is synode. Het heeft Ds. Schans zeker weken en maanden genomen om zijn protest op te stellen. Dat mag bewezen geacht worden uit het geschrift zelf. Dat is niet het werk van één dag. En bovendien wist men het reeds lang op de straten onzer stad te vertellen, dat ook Schans met medewerking van anderen bezig was een protest op te stellen. Het is niet meer dan billijk dat wij ook genoegzamen tijd zouden hebben, om ons tegenover dezen aanval te verdedigen. En ook mede daarom kan de classis thans niet op deze instructie van Kellogsville ingaan.

In de derde plaats staat hier ons protest tegen de wijze waarop dit protest van Ds. Schans en zijn kerkeraad verzonden werd aan alle onze kerkeraden. Allereerst heeft Schans het op de publieke pers laten drukken. Hij had daartoe geen opdracht. Dit heet een stuk voor de classis. Maar wie heeft Ds. Schans opdracht gegeven om dit classicale stuk maar te laten drukken? Daardoor is natuurlijk het stuk publiek gemaakt. De pers is publiek. Alle leden der kerkeraden hebben dit stuk in handen gehad. En ook anderen hebben het gelezen. Dit alles op autoriteit van Ds. Schans en zijn kerkeraad. Zij geven den stated clerk der classis opdracht om gedrukte beschuldigingen tegen ons te verzenden aan alle kerkeraden en deze doet dit gaarne! Men denkt er wel licht over om den goeden naam van een predikant in onze kerken even door het slijk te halen!

In verband hiermede moet het ons even van het hart, dat geheel de beweging van de laatste weken zeer veel gelijk op een goed georganiseerd complot tegen ons. Wij

hebben in de laatste weken verschillende protesten ontvangen op dezelfde wijze en langs denzelfden weg. Deze gedrukte protesten gelijken op elkander wat formaat en inhoud betreft als twee druppels water. Het is klaarblijkelijk te doen om publieke agitatie. Van Baalen zond zijn protest aan verschillende predikanten in onze kerken met het verzoek het te willen onderteekenen, lang voordat wij het ooit zagen. Vander Mey heeft zijn protest laten drukken en velen ook buiten den kerkeraad gezonden. Ik durf het vermoeden uitspreken, dat hetzelfde ook is geschied met dit z.g. Verzoekschrift van Ds. Schans. En eindelijk hebben ook allen hun protest gezonden aan al de individueele leden van het lichaam waarbij ze wilden protesteeren, nog eer dat lichaam de gelegenheid had om zich uit te spreken over het al of niet ontvankelijke van zulk een protest. Waar moet dit heen? Wat anarchisme wordt niet in het leven geroepen als de classis dit alles zou goedkeuren? Als Kellogsville dit recht heeft dan heeft een ieder hetzelfde recht, en dan zal men de wrange vruchten van dit slechte voorbeeld, door ambtsdragers gegeven en door de classis aanvaard, moeten plukken. Wij mogen dan verwachten in de toekomst, dat ieder lid, die recht meent te hebben om protest in te dienen, eigenmachtig zijn protest tegen leeraar of kerkeraad laat drukken en verspreid zooals hij dat goedvindt, om het dan daarna door kerkeraad of classis te laten behandelen. Wij protesteeren tegen heel deze schandelijke wijze van handelen en verzoeken dat de classis ten sterkste hare afkeuring hierover uitspreke.

(Wordt vervolgd.)

H. H.

TRACHT NIET NAAR DE HOOGE DINGEN

Rom. 12:16

Ons vleesch schuwt de laagte en wil naar de hoogte. Het staat naar de vooraanzittingen in de Synagoge en naar het gegroet worden op de markten; naar de gunst der voorname broederen, naar de eere van het ambt. — Sinds men eene plaats in de gemeente verkreeg, opende zich de gelegenheid om wat groots te worden. In de gemeente toch wordt niet, gelijk in de wereld, met stand en rijkdom gerekend; daar telt elk ons mede, en is elk voor ons genaakbaar, hoe gering wij naar het vleesch ook zijn. Dit juist brengt zijne verzoeking mede; de gelegenheid om te klimmen maakt er licht de genegenheid toe wakker. Wie in deze verzoeking valt, begint zich allengskens terug te trekken van de invloedloozen in de gemeente, wier vriendschap hem geene eere toebrenge; daarentegen tracht hij naar den omgang met de hooger dan hij staande broederen, gedachtig aan het spreekwoord, dat men geëerd wordt met wie men verkeert. Deze poogt hij zich voor zichzelf te winnen; hun ziet hij naar de oogen en in hunne schaduw is hij te vinden; hen volgt hij in zijn spreken en zijn handelen, ja soms in zijne manieren slaafschelijk na. Zij zijn de ladder, langs welke hij opklimt, om boven zijns gelijken uit te komen.

J. Van Andel, De Gemeenschap der Heiligen, pp. 60, 61.

THE PELAGIAN VIEW OF FREE-WILL, SIN AND GRACE

In the History of Dogma, views of free-will, sin and grace do not logically nor historically appear first. The Doctrine of the Trinity, being the fountain head of all theology has logically and also in history the first place. But since the conditions of the present day warrant the immediate restatement of wrong views of sin and grace, we take the liberty to discuss the Pelagian view of free-will, sin and grace at this time.

Not only is such justifiable because conditions among us demand such a discussion, but also because the tendency of the times in general is away from the true view of free will, sin and grace, a tendency revealed by a recent author in the words: "It is no longer possible to base the sense of Sin upon the teaching of Augustine, which has been somewhat erroneously identified with that of the Church. It is quite possible to hold that Augustine was logically justified in his inferences, but unfortunately he argued from insufficient and inaccurate premises. Pelagius refused for the sake of logic to give the lie to universal experience. Augustine argued that logically man was totally corrupt. Pelagius, looking around him, saw too many proofs of goodness to allow the inference. Pelagius has been justified, Augustine condemned. Pelagius's insistence on the inalienable rights and responsibilities of the individual, which Augustine seriously underrated, drew attention to facts of Human Nature which no age of Christian thought should dare to neglect." (R. S. Moxon, *The Doctrine of Sin*, N. Y. 1922, pp 11-13.)

Let us, in particular, remember that only a few months ago a Christian Reformed minister in Chicago preached to his congregation on the topic, *Total Depravity a Question Mark*, and according to reliable reports, the minister wanted to leave the impression with his audience that the doctrine of total depravity is subject to doubt. We also remember how a few years ago it was advocated in Religion and Culture that Common grace renders the total depravity of man less total. We also wish to remind you that in a recent lecture on "Some Aspects of Common Grace" it was stated that natural man "is not so dastardly evil as the deniers of common grace doctrines and the doctrine of total depravity would lead you to believe." And that the same individual who made this statement also is reported to have said in a sermon in the Grandville Avenue Christian Reformed Church: "God wants every man, no matter who he is, or what he does or where he lives, to be saved. I can go to the first man that I meet on the street and say to him that God wants him to be saved." Let us also bear in mind that one editor of a Christian Reformed Weekly testified a few weeks ago that the Christian Reformed Church believes in four kinds of good, n. l., natural good, civil good, ecclesiastical good and spiritual good. Moreover, let us not forget that the late Dr. A. Kuyper has reasoned in the same manner as Pelagius is reported to have reasoned in order to render believable that the natural unregenerated man is still capable of doing real, positive, moral good.

Since these things are thus, we really have no apology to make for discussing the present topic with you. It is high time that we be thoroughly conscious of the tendency of the times.

If denial of the total depravity of man may be termed conformity to the world, the challenger in *The Witness* who challenges any man to prove that the doctrine of common grace leads to conformity to the world, has the proof in his own statements. And to him it will be perfectly evident from the following lines that statements which he has made certainly sound suspicious when uttered, even though he may have meant them well. And such statements as he has made certainly are very similar to some of the pet statements of Pelagius. More need not be inferred for the present.

In order to be fair to Pelagius we shall have to discuss his early life. It so very often happens that a man's opinions must be nourished by his environment in life. And Pelagius undoubtedly needs every mitigating circumstance in his environment as an excuse for propagating his heretical views.

Pelagius suddenly appeared in Rome at the close of the fourth century and for thirty years thereafter was destined to play a very important part in the history of the Christian Church. The controversy in which he took part is one of the most interesting and important that history has ever witnessed. "The issues raised by him, n. l. the problem of free-will, the nature of sin, the question of inherited corruption, and the value of external help to enable man to do right, must compel attention in every age—and they concern the twentieth century no less than they concerned the fifth, dealing, as they do, with the radical characteristics of Human Nature." (R. S. Moxon, p. 48.)

Very little is known of the origin of Pelagius. It is reported that he came from Wales or Ireland and that his name originally was Morgan (from the Cymric *maur*: sea; gin, begotten.) Augustine more than once calls him a British monk, and Jerome tells us that he was a large ponderous person, heavy both in body and in mind.

He was born during the second half of the fourth century and for many years had been influenced by the monastic enthusiasm which had been kindled in Gaul (present day France) by Athanasius, and which through the energy of Martin of Tours, rapidly had communicated itself to the Britons and Scots. In harmony with the peculiar prescribed tenets of this early monasticism, Pelagius adhered to monastic discipline, and distinguished himself by his purity of life and exceptional sanctity. Rev. Marcus Dods, D. D. says of him: "He seems to have been one of the earliest, if not the very earliest, of that remarkable series of men who issued from the monasteries of Scotland and Ireland and carried back to the Continent, in a purified form, the religion they had received from it."

Coming to Rome in the beginning of the fifth century or at the close of the fourth century, Pelagius found a scandalously low tone of morality prevalent. "From his

extant *Commentaries on the Epistles of St. Paul* it may be gathered that men were encouraged to rely on a profession of the Christian creed, and on the magical efficacy of the sacraments, while they entirely neglected to cultivate a Christian Character. This state of things Pelagius denounced. But his remonstrances were met by the plea of human weakness." "To remove this plea he exhibited the actual (?) powers of human nature," "he met such self-exonerations of the Roman Christians by preaching the need of strict uprightness of character." "Attempts at self-exoneration on the plea that it was so difficult to do right and that poor human nature was too weak to resist the manifold temptations that beset daily life, Pelagius regarded as an ignoble form of pagan fatalism and as a mere languid pretext for indolence. 'Away with such despicable excuses' he would say. 'It is not the strength that you lack, but the will. Up, rouse yourselves. You could do better if you would. God has given you a nature that enables you to choose the right. You can avoid sinning if you wish. If you sin, it is not because you are under any compulsion to sin, but because of your misuse of free-will. Besides, it must be remembered that to commit sin and then to lay the blame on the weakness of your nature is really to lay the blame on God, who gave men this nature. God commands nothing impossible. It is sheer profanity to say that God has laid certain duties upon us and at the same time has given us a nature incapable of performing them.'" "It seemed to him that the Augustinian doctrine of total depravity and of the consequent bondage of the will both cut the sinew of all human effort and threw upon God the blame which really belonged to men. Unless men had the power to do God's will, it was vain for Him to declare it. And, if men believed they were incapable of virtue, they would make no effort to reach it. His favorite maxim was, 'If I ought, I can.'" Accordingly we can imagine Pelagius's distress when a bishop at Rome quoted in his hearing the prayer recorded in the *Confessions* of Augustine: "Give what thou commandest and command what thou wilt." Augustine tells us that this distressed Pelagius. "We can readily believe that Pelagius's attitude was due to the fact that he feared the result of such words on the morally indolent." "'Give the power' we can imagine him saying; 'why, you *have* the power. Is God likely to save you without any effort on your part? Surely not. You must yourselves wrestle and strive, working out your own salvation, fighting against apathy, labouring on your own behalf, taking the kingdom of heaven by force. God only helps those who help themselves.'"

Let us believe authors when they tell us that Pelagius was a peace-loving character and that his views did not originate in a conscious reaction against the influence of Augustinian theology. That Pelagius did not desire that his views should attract world-wide attraction and arouse opposition. That Caelestius was responsible for the popularity which they ultimately obtained. Marcus Dods, however, warns us that not too much weight must be

allowed to the circumstances that Pelagius was a monk, for which reason Pelagius may have had an inordinate desire to impose on Roman Christians the strict discipline of monastic life. Undoubtedly practice was the principal thing with Pelagius. Perhaps he cared very little for theory. Undoubtedly his aim was to deprive an inert and worldly Christendom of the excuse that it was physically impossible to keep God's commands. Undoubtedly, also, his monastic training may have led him to look more at conduct than at character, and to believe that holiness could be arrived at by rigour or discipline. Yes, his interest may primarily have been ethical, for which reason he insisted on the freedom of the will and chose to limit the action of divine grace. Even though the excuses can be heaped sky high, a wrong view is a wrong view and must be so labelled.

A few items should not be passed by unnoticed which in the minds of some are extenuating circumstances excusing Pelagius for many of his erroneous opinions. Pelagianism was developed alongside of and in conflict with Augustinianism. Pelagius was the father of Pelagianism, if not by him as a system, yet the tenets of it were largely first born in his mind. Augustine was the father of Augustinianism. Peculiar it is that each system reflects the personal character and experience of its author. Pelagius was a monk with the uprightness of a monk. Without knowledge of inward conflicts, Pelagius won for himself, in the way of tranquil development, a legal piety which knew neither the depths of sin nor the heights of grace. This fact of lack of experience persisted to exert itself throughout the life of Pelagius. Pelagius's experience forms a marked contrast with that of Augustine. Pelagius did have an earnest moral purpose, but no enthusiasm for lofty ideals; and hence he found it not hard to realize his lower standard of holiness. Neither could he imagine that others would complain of their inability to reach the moral perfection demanded by the law of God. Pelagius had a low conception of this law, his ideal, to be reached by every Christian, was of a lower order than Augustine's.

Augustine passed through sharp convulsions and bitter conflicts, till he was overtaken by the unmerited grace of God, and created anew to a life of faith and love. "Augustine had a bold and soaring intellect, and glowing heart, and only found peace after he had long been tossed by the waves of passion; he had tasted all the misery of sin, and then all the glory of redemption, and this experience qualified him to understand and set forth these antagonistic powers far better than his opponent, and with a strength and fullness surpassed only by the inspired apostle Paul. Indeed, Augustine, of all the fathers, most resembles, in experience and doctrine, this very apostle, and stands next to him in his influence upon the Reformers."

Can it be possible that a lack of experiential knowledge of the awfulness of sin, and a spiritual misapprehension of the awfulness and the soul-devastating character of sin, has led Pelagius to believe natural man to be as

good as Pelagius preached him? If so, it is possible to explain why many still believe the natural man, dead in trespasses and sins, to be not so dastardly evil as the doctrine of total depravity would lead us to believe. Is such the main cause of our differences as Christian people? Then God, be merciful, be merciful unto us. For the natural man receiveth not the things of the Spirit of God, for they are foolishness unto him; neither can he discern them without being spiritually quickened.

Another item which we bring to remembrance is that the Councils of the early Church had up to the time of Augustine an exceedingly crude and indefinite anthropology. That there was no very clear and expressed formulation of the Church's believe concerning sin and grace Caelestius and Pelagius more than once used to defend their Pelagian views. Schaff writes: "There was a general agreement as to the apostasy and the moral accountability of man, the terrible curse of sin, and the necessity of redeeming grace; *but not as to the extent of native corruption, and the relation of human freedom to divine grace in the work of regeneration and conversion.* (I underscore, B. J. D.) The Greek, and particularly the Alexandrian fathers, in opposition to the dualism and fatalism of the Gnostic systems, which made evil a necessity of nature, laid great stress upon human freedom, and upon the indispensable co-operation of this freedom, with divine grace; while the Latin fathers, especially Tertullian and Cyprian, Hilary and Ambrose, guided rather by their practical experience than by speculative principles, emphasized the hereditary sin and hereditary guilt of man, and the sovereignty of God's grace, without, however, denying freedom and individual accountability. The Greek Church adhered to her undeveloped *synergism*, which co-ordinates the human will and divine grace as factors in the work of conversion; the Latin Church, under the influence of Augustine, advanced to a system of a *divine monergism*, which gives God all the glory, and makes freedom itself a result of grace; while Pelagianism, on the contrary represented the principle of a *human monergism*, which ascribes the chief merit of conversion to man, and reduces grace to a mere external auxiliary." There was thus before Augustine no undoubted catholic christian faith which was settled and binding upon Pelagius and his consorts. (P. Schaff, History of the Chr. Church, Vol. III, pp. 785, 786.)

But let us now proceed still more in detail in that part of the life of Pelagius which requires a definite description of his peculiar views and the receiving of them by the Christian Church with which he came in contact.

B. J. D.

There is a temper of mind which is sharpened as a lynx for faults, and as blind as a bat to evidences of divine power in the Gospel or its adherents.

Some noses are keen to smell stench, and dull to perceive fragrance.

OUR DEPOSITION

We have been deposed. Our deposition involves a deprivation of those duties and privileges accruing out of our office. Let the historian now set himself to writing for the classes have furnished him with new material. Dark, very dark will be that page recording the unjust action taken against us.

The four and twenty elders knelt down before the lamb sang: ".....and hast made us priests and kings unto our God." This vital truth was ignored as well as the principle imbodyed in the proposition that the synod is the organical representation of the church and no pope.

The classes persistently disregarded these and other basic principles in their action against us in that they requested office bearers of the church to subscribe and to adhere to formulations of such so-called scriptural truths unknown to the church, truths to which the church was not alive, truths which the church had not masticated and reproduced.

The classes involved actually ceased to be reformed in their dealings with us as they permitted themselves to be controlled by the erroneous view that a synod is not a representative body but an isolated group having the right to interpret scripture and to make additions to our confessions independent of the church represented, and vested with the power to impose such interpretations and additions upon the church. The two classes regarded the synod of 1924 as such a body described above.

We maintain that the classes involved ceased to be reformed and we guarantee to prove our accusation. Having done so those who are willing to recognize facts and bow before truth will admit that our accusations are objectively real.

Upon the floor of the classis we did not refrain from raising our voice of protest. We did not desist from pointing out to the brethren the errors underlying the course of action advocated and adopted. Our words, however, fell upon deaf ears. The objections presented were not considered but evaded and set aside. The committee's comment relative to our official reply to communication of classis to consistory of Hope is a fair illustration of the manner in which classis was accustomed to respond to our objections. Our reply provoked the following comment: "The letter from the consistory of Hope is a very lengthy document. Your committee feels assured that the classis does not expect of it a detailed analysis of all the arguments presented, nor a careful search into all the nooks and corners and all the byways of its cogitations. Without fear of contradiction we opine that much of the material presented has little or no direct connection with the contents and purpose of our letter of the 16th of January."

The committee, according to its own admission, did not analyze our arguments in detail which is equal to not analyzing them at all. The assertion that the material had little or no connection with the content and pur-

pose of their letter is a startling untruth, as we will make clear.

The above reply of the committee exemplifies how that our arguments were ignored and set aside. Our words had the sad effect of drawing forth from the bosom of the classis accusations. We were accused of bolshivism, rationalism, of practicing public schism, of "leer vrijheid" and of insubordination to ecclesiastical authority.

We have purposed to relate in a series of articles our experiences with classis Grand Rapids West. We shall analyze the grounds of our deposition and the sins of which we were accused on the floor of the classis. In this connection we shall not fail to take account of the sins which Prof. Schoolland, Rev. VanHalsema and Dr. Beets have been imputing unto us in the past weeks. Further, we intend to give an exposition of those principles which the classis ignored in its action against us, and finally we shall make it clear how that the classis made itself guilty of the very sins on the grounds of which it deposed us.

We have been deposed. Rev. E. J. Tanis is of the opinion that our deposition marks the passing of the crisis in the Christian Reformed Church. I was wondering what meaning the brother was attaching to the term "crisis." According to Webster the term may be used in more than one sense. The word, says Webster, may be used to designate that change which indicates recovery or death. If the brother was using the term in the above sense he meant to tell us that our deposition marked a change in the state of affairs of the Christian Reformed Church. Indeed, but the brother should have told us whether the change was for better or for worse, whether the change indicates death or recovery.

But perhaps the reverend was not at all using the term in the above sense. According to Webster the term may also be used to designate the excretion of something obnoxious from the body. It may be that the brother was assuring his readers that our deposition likewise was the excretion of something obnoxious from the body of the church. If this was his meaning we must disagree with him. True we have been excreted but we are no obnoxious excretion. To the contrary we were savory salt. That we were cast out was not due to the fact that we had lost our savor but because savory salt is no longer pleasing to the taste of those who urged and secured our deposition.

We have been cast out. Not, I repeat, because we lost our savor. And, therefore, the Lord will see to it that we are not trodden under foot.

Speaking of the crisis, it is not passed, but lies in the future. The crisis for the Christian Reformed Church will have passed when it shall have appeared whether or not that church will want to be seasoned by the salt which those now in power cast out.

G. M. O.

A BRIEF SKETCH OF THE REVELATIONAL REQUISITE FOR PROGRESS OF DOGMA

IV

Thus far we have mentioned the covenant with Noah only as the second form or mould of the covenant relationship by which God is related to His handiwork. With the exception of this second form of the covenant of God's Divine Friendship, we shall but briefly touch upon the peculiarities of the various covenant forms and then we shall proceed to treat topics belonging to the history of dogma proper.

From the foregoing articles it could easily be ascertained that our explanation of the covenant with Noah, would be viewed in the light of and in harmony with the general scheme of things which God has revealed to us in His Word. All the elements or parts in God's revelation call for such an explanation. There is unity of thought and purpose in God's revelation. Hence, we too, need to know what this unity of thought and purpose is. In His revelation to us, God is a God of order and system, and a respecter of the characteristics of the creatures which He has created. Where God has granted His revelation to man, we must expect in that revelation *that* which calls for the exercise of man's logic and faculties of mind and heart. For they are characteristics of man. God has revealed his will and purpose to us successively and progressively. And in that revelation of God we also have the construction or system for the elements or parts which make up God's revelation. It, therefore, is necessary for God-loving men to mind that system for the elements of God's revelation. Then we have obtained also God's meaning with His whole revelation to us. Then we obtain the unity of the elements of revelation. Then we understand, as well as creatures on earth may, God's purpose and meaning with His revelation to men. By so doing we obtain our dogmas or dogmatics. And God guarantees to His people the ability to do this work by the bestowal of His Holy Spirit upon us, who leads God's children into all the truth.

God's system calls for unity. And the covenant of Noah must be explained so that we retain the unity of God in his revelation. God's revelation is an organic whole. Every part of it must be explained in a manner which leaves that organic whole intact. We may not explain any part of revelation in a way which throws God's organic revelation into a jumble of mysteries and inconsistencies. Unbelievers find the Bible a conglomeration of inconsistent elements. Not so the child of God; he finds God's thought in it and thinks His thoughts after Him. That is his calling.

The covenant with Noah, therefore, must be viewed in the light of the whole of revelation. With the revelation that has preceded it and with the revelation that has followed it. We usually distinguish five periods of O. T. revelation. From Adam to Noah is the first period;

from Noah to Abraham is the second period; from Abraham to Moses is the third period; from Moses to Saul is the fourth period; from Saul to the Babylonian captivity is the fifth period. Sometimes the last two are considered as one, what God reveals determines the periods. God's revelation is in no one of these periods essentially different. What was revealed by God in the first period is typical and symbolical of what God reveals in the second period and so on thru all the periods, until in Jesus Christ and the work which He performed, we have the highest revelation of God. From the viewpoint of content, there is no essential difference in the revelation of God, whether it be viewed from one period or another. The revelation of the first period is in harmony with the development of mankind and the relationships current among men. This first period may seem to embrace less things in creation than the other periods, but in reality it does not. As the human race in its onward march thru history comes unto new and various relationships, God's revelation may be seen to have connection with every possible human and earthly relationship. What is revealed to Adam and Eve in a nutshell is revealed to Abraham in the forms of various practices and relationships of mankind. What was in the past is a promise of the future. What is in the present has been foreshadowed in the past and in turn foreshadows the future. "In 't verleden ligt het heden; in het nu wat worden zal." Such words describe the way in which God has revealed Himself. And this manner of revelation demands that the covenant with Noah receive an interpretation in the light of these facts.

It has been customary among our people to view this covenant with Noah as something unique. By no means to be expected. Some view it as the declaration of the introduction of a foreign element into God's scheme of things. Yes, if you contest this point with them, they will not readily admit what these lines attest of them. But it is another matter to prove their denial when their conception of the covenant with Noah is held up before them. They cannot wholly deny that in a measure something new was given to creation after the Deluge. What is meant is this. They cannot deny that the covenant with Noah is the covenant of grace, the same covenant as made with Adam and his believing descendants. But the contention generally is, that the covenant with Noah embraces creation, which is not embraced by the covenant of grace with Adam. The covenant with Noah is said to be a covenant with nature.

Some say that by God's covenant with Noah a richer measure of common grace was introduced into the world—richer after the Deluge than before it—assuring mankind that there is in this richer measure of common grace a God-intended check upon the development of sin. By it mankind is assured of a greater respect for human life, it assures men of the stability of government, of man's greater power over the beasts of the earth, of the fact that the world shall not again be destroyed by a Flood.

And as often as the rainbow shows itself to man he is assured of a continued covenant with nature and all that this may imply. This *richer measure* of common grace was not present before the Deluge. Common grace received existence in its richer measure after the devastating Flood of God's wrath. If it had existed in the same measure before the Flood, it would not have been necessary for God to destroy wicked humanity with the Flood, for this richer measure of common grace is intended by God to check sin in its development. But it was necessary to destroy the world with the exception of Noah, his eight souls. Hence, this richer measure of common grace did not exist before the Deluge.

Moreover, with a less rich measure of common grace people live for many years on earth. Common grace assures life on earth and even longevity of life before the Deluge. A richer measure of common grace after the Deluge shortens the days of men on earth. For God in His exuberant grace does not want man to work for hundreds of years in the sweat of his brow, and to be troubled so many, many years with the cares of an earthly life, and for that reason out of pity, sympathy, love, kindness and goodness God shortens the days of man. And we may justly suppose that a still richer measure of common grace would make the days of man still less, and a still, still richer measure of this common grace would prevent people from living at all. God gives this richer measure of common grace because He does not eternally wish to quarrel with man.

And to show that I am not writing down untruths, permit me to quote from a recent author and professor of practical theology. What I quote is very typical and many firm believers in common grace find in this quotation their own ideas respecting the covenant with Noah. The man that I quote is well-known and has gathered for our people very much material. Whether his compiled material is always sufficiently purged of unwholesome elements before it is given to Christian people is not a matter of uncertainty. Let me quote him in the Dutch.

"Ook deze periode (from Noah to Abraham) droeg een eigenaardig karakter. Na den Zondvloed zal de geschiedenis van het mensdom ten tweeden male beginnen. De geschiedenis voor den vloed had echter openbaar doen worden, dat het niet zoo kon, dat er dus *iets nieuws* gegeven moest worden, en anders de geschiedenis slechts eene herhaling zou zijn van die aan welke de vloed een einde had gemaakt. DE HEERE GAF DAN OOK WERKELIJK IETS NIEUWS, en DAT NIEUWS IS EEN RUIMERE BEDEELING VAN GEMEENE GRATIE. Daarvan gaf hij den mensch verzekering in een *verbond*. Vallen reeds in de moederbelofte van Gen. 3:15 de elementen van een verbond op te merken, zoodat daarin als het ware een verbond gesloten lag, hier heet het rechtstreeks tot Noach: "Ik zal

Mijn verbond oprichten met u, en met uw zaad," enz. Dit verbond blijkt dan te zijn de in verbondsvorm gegeven belofte VAN EEN RUIMERE MATE VAN GEMEENE GRATIE, niet alleen zooals de in de tekst genoemde elementen en ordinantiën van dit verbond daarvan getuigen, maar ook zoozeer de geschiedenis daarvan getuigt. Immers het menschdom betoont zich na den vloed daadwerkelijk een ander menschdom dan voor den vloed. Het betoonde zich nu een menschdom waarvan gezegd kon worden wat Paulus van de heidensche Atheners zeide, 'dat het alleszins gelijk als godsdienstiger' was, een menschdom dus waaraan een RIJKERE MATE WAS GESCHONKEN VAN DIE GENADE, DIE DE DOORWERKING DER ZONDE STUIT. De opgravingen hebben zeer duidelijk aan het licht gebracht, hoe het leven van de oude volken van de oudste tijden af door GODSDIENST werd beheerscht, MAAR DIE GODSDIENST WAS AFGODERIJ.

"Zoo liep ten tweeden male, ditmaal in weerwil van het schrikkelijk gericht der vloed, EN DE GESCHONKEN RUIMERE MATE VAN GEMEENE GRATIE, de geschiedenis binnen enkele eeuwen uit op een ALGEMEENE VERDORVENHEID. Deze verdorvenheid was een ANDERE dan die VOOR DEN VLOED. Toen was het een toestand geweest van vermetel verzet tegen God, en van wrevel en haat, van wreedheid en haat onder elkander, doch nu was het een verdorvenheid waarin de *nu den mensch natuurlijk eigen godsdienstigheid zich niet verloochende, maar zich handhaafde*, de verdorvenheid van een ontaarde godsdienstigheid, een verdorvenheid die nog het menschdom zoozeer kenmerkt. HET WAS DE VERDORVENHEID WAARVAN DE SCHRIFT SPREEKT in ROM. 1:21 v.v., EEN VERDORVENHEID WAARIN DE MENSCH, GOD KENNENDE, HEM NIET ALS GOD HEEFT VERHEERLIJKT OF GEDANKT, MAAR DE HEERLIJKHEID DES ONVERDERFELIJKEN GODS VERANDERT IN DE GELIJKENIS VAN VERDERFELIJK SCHEPSEL, EN DAAROM OVERGEGEVEN IS GEWORDEN AAN DE MACHT DER ZONDE. De Schrift laat ons enkele blijken van deze verdorvenheid zien in haar mededeelingen omtrent den torenbouw, het geweld van Nimrod, alsook omtrent de afgoderij, dat deze zelfs tot het geslacht van Sem was doorgedrongen. En van deze afgoderij met HAAR GRUWELEN VAN ONZEDELIJKHEID EN WREEDHEID, HAAR PROSTITUTIE EN MENSCHENOFFERS, van het overgegeven zijn van een menschdom dat God niet in erkentenis hield, dat wel GODSDIENSTIG WAS EN ZIJN WILDE, MAAR ZIJN DIENST VERKOOS TE WIJDEN AAN GODEN VAN EIGEN KEUZE EN VAN EIGEN MAAKSEL —. Van het overgegeven zijn van dit menschdom AAN DE MACHT DER ZONDE, brengen de opgravingen de sprekendste getuigenissen aan het licht.

"In weerwil dus van andere voorbeelden, die van Job

en zijne vrienden, van Melchizedek en in zekere zin ook Abimelech van Gerar, alsmede in weerwil van het feit, dat de afgoderij in Terahs huis niet een totale maar een dienst van den waren God gemengde zal zijn geweest, kan dus gezegd worden dat opnieuw het Godsrijk wel niet van de aarde verdwenen, maar aan de rand van ZIJN ONDERGANG was gekomen. Opnieuw echter zal de Heere tusschen beide komen, en Zijn Rijk op aarde redden door *wat nieuws* te doen en geven."

You will, of course, pardon me for tantalizing you with so long a quotation. Comment on this quotation ought, however, not to take less space. But I shall not criticize this quotation at length. Another editor in this monthly will come to this covenant conception in time and will thoroughly discuss the nonsense of many of the above statements. Yet permit me to render a few objections, after which a brief explanation of this covenant is in order.

We dare write that this explanation of the covenant with Noah is a complete failure. Many will, undoubtedly, respond as did a Professor in Systematic Theology did a few years ago when questioned about this explanation of the covenant with Noah. He said: "I am not responsible for such teachings." No one would blame him. And let us blame no one who casts this explanation of the covenant with Noah overboard.

If this quotation says anything, it tells us that a richer measure of common grace, intended by God to check the development of sin, is responsible for the refinement of sin. Granted that religion in the form of idolatry did not exist before the Flood. Before the Flood when the measure of common grace was not so rich, men lived in hateful opposition over against God, hated each other, were envious and lived not as religious beings, serving God, but as people who refused to worship any God. After the Flood, a richer measure of common grace is granted by God. This richer measure of common grace is designed to check evil. The result is idolatry. The form of wickedness is different, thanks to this richer measure of common grace. This difference in form we designate as refinement of sin. If anything men have become more wicked after the Flood than before. For sin in refined form is greater sin than sin not so refined. (Cf. Godet, The Epistles of St. Paul, p. 60.)

This quotation is also very inconsistent. When it mentions immorality, prostitution and human sacrifices. These things accompanied the idolatry of the times. These very forms of evil the richer measure of common grace must check. But the quotation itself attests that such is not the testimony of Scripture nor of history's exploitations.

Or did God perhaps take this richer measure of common grace away after a time? The quotation seems to

want to teach that idea also. And the first chapter of Paul's epistle to the Romans is called upon to render this believable.

If mankind with a richer measure of common grace comes to idolatry, gross immorality, prostitution and cannibalism, then it is a mystery to us what good a richer measure can do for mankind other than render it more condemnable and guilty. What good did it do if it ultimately led to refinement of sin? And if this is not the exact meaning of the quotation, we then must come to the conclusion that mankind did start out with this richer measure of common grace, but later on God for some reason put it out of commission, so that mankind wanted to build the tower of Babel, and Nimrod wanted to rule mankind in his ferocious tyranny. That God promised a richer measure of common grace and later on did not give it anymore is a terrible idea. If the quotation means to say that the sins mentioned in Romans 1:21 f.f., were the common sins of mankind, in spite of this richer measure of common grace, then what good is such a richer measure of common grace? And if the quotation means to say that this common grace was guaranteed to Noah and his descendants, but later on was taken away, so that mankind was surrendered to itself, then we make God arbitrary. When did Reformed theology permit us to view God as arbitrary? It was His purpose, by granting this richer measure of common grace, to prevent just exactly such sins as idolatry, immorality and harlotdom. Yet He takes it away. Since when is it permissible to teach that God takes away what he has solemnly promised in His covenant?

We dare say that an explanation of the covenant with Noah as given in the above quotation is no explanation whatsoever. It is jammed full of unproven, inconceivable and conflicting statements. The covenant with Noah is said to be the foundation or basis for the theory of common grace. And the above quotation is a typical description of the foundation for the theory of common grace. No wonder our Synod said that the theory of common grace needed some solid study.

(Solid study of the above quotation will, however, make you a fanatic for inconsistencies.)

Perhaps the above quotation rests upon the idea that God willingly gives a richer measure of common grace, designed to check sin in its development, IF MAN WILL USE IT TO THAT END. The quotation points in this direction. Even though such an idea be thoroughly Pelagian; as un-Reformed as anything could be. And that this idea is by no means foreign to the author of the quotation is very evident from the following words. Speaking of the children of the covenant the author has written in Catechetiek, p. 146: "En nu is door Gods genade wel de macht der zonde in hen gestuit, niet alleen door de gemeene gratie, maar meer nog door de verbondsgenade, — maar die macht is in hen niet gedood. Zij openbaart zich op allerlei wijzen, en WINT IN

MACHT NAARMATE MEER AAN HAAR WORDT TOEGEGEVEN."

No, we do not deny that there is development of sin in the life of the individual, but we cannot see how man with a rich measure of common grace, given by God and by Him intended to check sin in its development in the life of the individual, permits of this TOENEMEN IN KRACHT NAARMATE MEER AAN HAAR WORDT TOEGEGEVEN.

The author quoted in the foregoing influenced our last Synod into the adopting of the three points. When he did so he undoubtedly had the above ideas of common grace in mind. That there was common grace he bravely affirmed. Whether he told the Synod that in his opinion God could arbitrarily withdraw it and that man can use it as he sees fit, we cannot say.

If this is the grace advocated by Synod in the three points then all Christians in the Christian Reformed Church ought to rebel. To sign three points of that kind is impossible for any Reformed man. We dare to call them Pelagian and Arminian. In spite of Prof. Schoolland's inability to find anything Pelagian or Arminian in them. Refusal to see this is another thing.

I refused to sign the three points of Synod because they are Pelagian and Arminian. Not only on the proof rendered in the foregoing but also on other grounds not expressed. By adopting the three points Synod grants the liberty to teach concerning the covenant with Noah as taught in the above quotations. Making God arbitrary is the best proof for conformity to the world.

B. J. D.

GEEN KRUIS, GEEN KROON

Neen, zonder kruis geen kroon!
Maar zonder kroon wel menig kruis
In hart en huis,
Mijn zoon!

Waar 't leed gedragen wordt,
Maar zonder ootmoed bij de schuld,
En 't hart niet duldt
Maar mort!

Waar 't kruis wordt nagesleept,
Vertoond, verheerlijkt, opgekleurd,
En 't hart niet treurt,
Maar dweept!

De lijdzaamheid des Mans,
Des Christens, die in God gelooft.
Zij slechts is 't hoofd
Een krans.

Maar dezen werpt hij neer
Voor Hem, die 't kruis droeg zonder schuld,
Aan Hem de hulde,
En de eer!

Nic. Beets.